

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 cent

Lord Lesly

GENAAMD JOHN TEMPLAR

AVONTUREN VAN DE GENTLEMAN-INBREKER

Nr. 20 ★ De rovers van het Himalaya Gebergte

De Rovers van het Hymalaya-Gebergte

HOOFDSTUK I

**Waarin Raoul de Savigny deser-
teert en John Templar een winst-
punt boekt.**

Sprookjesachtig, maar toch ook van een adembenemende, mysterieuze dreiging, was de woestheid van het majestieuze landschap dat door zilverwit maanlicht was overgoten en zich naar alle zijden uitstreckte.

De ganse omgeving werd beheerst door de steile top van de Gyalwa Pe Ri en werd omsloten door in de verte opdoemende bergmassa's, waar nog nooit betreden sneeuwvelden opgestapeld lagen tot aan een donkere, diepe kloof.

Het was in dit ontoegankelijk ravijn dat de Yigondrivier zich met een teugelloze razernij neerstorte, alsof elk van haar golven haar beurt niet kon afwachten om zich aan de voet van de bergreus als een lang verbeid offer in de afgrond te werpen.

En de rotswanden en wouden, in een atmosfeer van onuitsprekelijk mysterie, schenen de bewaarders en bewakers te zijn van de raadselachtige geheimen, die in het fluisteren van de wind door het kreupelhout rit-selend werden voortgedragen, doch onverstaanbaar voor het menselijke oor, in de eindeloosheid van het landschap verloren ging.

De vijf reizigers, welke onder tekenen van grote vermoeidheid in de onmetelijke

eenzaamheid van dit gebied voortbewogen, konden een lichte huivering van angst en bewondering tevens, niet onderdrukken.

Dagenlang reeds waren zij onderweg, slechts halt gehouden, wanneer de uitputting van hun paarden en de volledige gevoelloosheid van hun ledenmaten hen hiertoe verplichtte. In minder dan drie dagen hadden zij de Samya-woestijn doorkruist, steeds zestien uur en meer te paard en slechts op het heetst van de dag, afstappend om te rusten en een vlug klaargemaakte maaltijd te gebruiken.

Nu echter waren zij zelf en hun rijdieren volkomen uitgeput, zodat een langere rust dan zij tot hertoe hadden durven nemen, zich opdrong.

Op het sein van een der vijf reizigers, een man met een slank, sportief gestalte, fijn besneden en intelligent gelaat, waarop stof en zweet duidelijke sporen hadden achter gelaten, werd halt gemaakt. Het afstijgen gebeurde traag en toen de reizigers vaste grond onder de voeten kregen, vertrokken hun gezichten even, geplaagd als ze waren door de pijnlijke stijfheid hunner gewrichten.

De kleine, taaie bergpaardjes, nochtans gewoon aan hindelijke, vermoeiende tochten, lieten uitgeput de kop hangen en trilden op hun benen. Eerst nadat ze ontzadeld waren en de bepakking van hen was afgenomen, begonnen zij met voorzichtige lippen aan de magere grassprietjes te knabbelen.

Een lid van het gezelschap scheen geëfend in de te vervullen taak, want met de automatische nauwgezetheid van een machine, werd het kamp in een minimum van tijd opgeslagen. In een oogwenk verzeen een paar tenten, waren de paarden gekluisterd en pruttelde zachtjes de kookpotten. De bezielende impuls tot de arbeid nochtans, ging vooral uit van de man, die ook het sein tot stilhouden had gegeven en, zoals de lezer wel reeds zal hebben geraden, niemand anders was dan John Templar, de gentleman-avonturier. Zijn metgezellen waren zijn onafscheidelijke vrienden: Charles, James en Ophelia, terwijl het vijfde lid van de troep de even avontuurlijk aangelegde Burggraaf Raoul de Savigny was.

De verrassende en ook gevaarvolle avonturen, die de Grote Avonturier en zijn vrienden, alsook de Burggraaf, in Tibet en vooral in de hoofdstad Lhassa hadden meege maakt, (1) stonden de reizigers nog helder voor de geest en nog altijd was het gevaar niet denkbeeldig dat de soldaten van de Dalai-Lama de vluchtelingen zouden weten te achterhalen.

Het zou te veel tijd vergen omstandig alle gebeurtenissen te verhalen, die de Gentleman-Inbreker en zijn vrienden, alsook de Burggraaf in Tibet hadden beleefd. Voldoende is het echter als men weet dat de Savigny er in geslaagd was een deel van de Heilige Juwelen van de Dalai-Lama te roven, ze tijdens zijn vlucht te verbergen en bij zijn gevangenneming door de Tibetaanse soldaten geweigerd had te bekennen waar de Juwelen verborgen waren. Om deze diefstal ter dood veroordeeld, was de Burggraaf door John Templar en de zijnen bevrijd geworden, enkele uren vóór de terechtstelling zou plaats vinden.

Het ganse gezelschap was daarna in een moordend tempo uit Tibet's Hoofdstad gevlucht en had, waarschijnlijk om reden van zijn snelle en bijna dag en nacht volgehouden rijden, tot hiertoe nog steeds een grote voorsprong weten te behouden.

Onder het werk, dat met vlugge handgrepen werd verricht, werd weinig of niet gesproken; elkeen kende zijn taak en verrichtte deze zo vlug mogelijk, in het vooruitzicht spoedig van een noodzakelijke en welverdiende rust te kunnen genieten. John Templar, Charles Houston en Ophelia Mor-

1) Zie nr. 19: Schaduw en Geheimnis over Tibet.

gan hadden het druk met het opslaan der tenten en het in gereedheid brengen er van; James Parker bemoeide zich hoofdzakelijk met de kokerij, terwijl de Burggraaf de paarden afzadelde, de dieren kluisters aanlegde en ze op enkele meters van het kamp bracht, waar zij voldoende konden grazen. En zo zeer waren de reizigers met hun werkzaamheden vertrouwd, dat in minder dan een half uur tijds met het eten een aanvang kon worden gemaakt.

James had voor een sobere, doch niettemin stevige maaltijd gezorgd, bestaande uit ingeblikte goelasch, brood en grape-fruit dat als desert werd gebruikt. Een geurig kop thee besloot dit weinig uitgebreide menu, dat allen echter zich goed hadden laten smaken.

Uit de reeds ver geslonken voorraad, presenteerde de Grote Avonturier Egyptische sigaretten, welke door niemand werden afgeslagen.

Ofschoon allen zéér vermoeid waren en hun oogleden zwaar van de slaap, werd ook ditmaal, zoals bij elk vorig oponthoud was gebeurd, een soort krijgsraad gehouden, waarop de plannen voor de volgende tocht werden besproken.

Met zelfgetekende kaarten en schetsen, nauwkeurig gecopieerd naar de stafkaarten van het Engelse leger, bracht de grote avonturier verslag uit over de weg welke zij reeds hadden afgelegd en die zij nog hadden af te leggen, vooraleer Kongboe zou worden bereikt, waar de snelle vliegmaschine van John Templar, de befaamde „Hurricane”, zich bevond.

De omtrekkende beweging, die de reizigers hadden gemaakt, vooral met het doel in de Samya-woestijn elke eventuele achtervolger het spoor bijster te maken, had hun heel wat tijd doen verliezen. Toch was deze tactiek noodzakelijk geweest, want het liet geen twijfel dat de soldaten van de Dalai-Lama in de eerste plaats alle paden en wegen zouden controleren, welke door de pelgrims werden gebruikt, en min of meer als gebaande verkeerswegen konden beschouwd worden. Voorzichtigheidshalve had de grote avonturier een reisroute gekozen, die door een practisch onbewoond en volkomen woest gebied liep; een paar maal had het gezelschap een smalle pelgrimsweg gekruist, doch dan had Templar er zorg voor gedragen dat elk spoor van hun aan-

wezigheid volkomen werd uitgewist.

Volgens de berekeningen van de grote avonturier bevonden de reizigers zich nog slechts een paar honderd kilometers van Kongboe af en zouden een paar minder vermoeiende dagmarsen volstaan om de plaats van bestemming te bereiken.

Terwijl hij deze mededeling deed wierp Templar een vlugge onderzoekende blik op de burggraaf die geheel in gedachten verzonken scheen. Daar de grote avonturier wel vermoedde wat de reden hiervan was, vroeg hij schijnbaar achteloos, doch niet zonder een tikje ironie:

— Wel, mijn beste vicomte, U schijnt niet geheel tevreden over het verloop der gebeurtenissen, of is het 't verlies der juwelen dat U kwelt? —

De snelle ruk waarmede de burggraaf het hoofd ophief en de onderzoekende blik die hij op de spreker wierp, overtuigde Templar, dat hij met de laatste opmerking doel had getroffen. Het was slechts een onderdeel van een seconde en onmiddellijk daarop herkreeg de Savigny zijn geestelijke evenwicht weer. Schouderophalend antwoordde hij dan ook:

— U is een merkwaardig psycholoog, monsieur Templar, en U verdient alle hulde. Het heeft geen zin te ontkennen dat het verlies der juwelen mij enigszins dwars zit, doch ik preferer deze toestand toch, boven het lot dat me in Lhasse beschoren was.

— Ik zie, m'n beste vicomte, zei de grote avonturier met een tikje humor in de stem, dat uw verblijf in Tibet zijn sporen heeft nagelaten en U een aanhanger is geworden van filosofie der berusting!

— Ik vrees dat ik U wel enigszins moet teleurstellen, monsieur Templar; ik geloof niet dat de invloed van deze onherbergzame streek hiervoor verantwoordelijk is. Natuurlijk ben ik U dankbaar dat U me te Lhasa heeft bevrijd en van een wisse dood gered, doch mijn dank gaat niet zover dat ik U hiervoor naar de plaats zou brengen waar ik de gestolen juwelen verborgen heb. Misschien klinken deze woorden te hard, doch ik ben overtuigd dat U mijn standpunt zult begrijpen.

Sinds hun vlucht uit Lhasa, was het de eerste maal dat de kwestie der gestolen juwelen ter sprake kwam en Templar begreep dat de burggraaf al die tijd met dit probleem was gekweld geworden. De dief-

stal was een soort bravour-stukje geweest en het was vanzelfsprekend dat de Savigny er tegen op zag de eer ervan, met derden te delen.

Toch was het een hele schok voor Templar en zijn vrienden, op die wijze door de burggraaf worden bejegend en James kon een nijdig gegrom niet weerhouden. Ook Charles en Ophelia stonden op het punt hun misnoegen te uiten, doch een blik van de grote avonturier legde hun het zwijgen op.

— Wij begrijpen uw standpunt héél goed, monsieur le vicomte, merkte de gentleman-inbreker koeltjes op. Het is echter nimmer de bedoeling geweest, noch van mij noch van mijn vrienden om U uw recht op de juwelen te betwisten. Wij hadden U integendeel graag behulpzaam geweest om ze te gaan opzoeken, doch zoals de zaken nu staan, kan daarvan geen sprake meer zijn!

Bij het horen van deze woorden scheen de Savigny kennelijk met zijn houding verlegen en verontschuldigd zei hij dan ook:

— Het spijt me, dat ik me zo onhandig en lomp heb uitgedrukt, want het was heus mijn bedoeling niet U te kwetsen. Mijn leven van avonturier echter, heeft me achterdochtig gemaakt tot het uiterste en me aangezet steeds en altijd alleen op mezelf te vertrouwen. Het is louter een kwestie van beroepsdeformatie.

— In orde, monsieur de vicomte, zei Templar op toeschietelijker toon, we kunnen uw houding begrijpen, vooral daar U zich in ons gezelschap wel enigszins in minderheid moet hebben gevoeld, terwijl we U bij vorige gelegenheden een paar keer de voet hebben dwars gezeten. Verder praten over al deze dingen heeft echter geen zin, want gedane zaken nemen geen keer. Het lijkt me verstandig onze slaapplaatsen op te zoeken, om eindelijk eens een voldoende rust te genieten.

De burggraaf boog correct voor Templar en zijn vrienden en begaf zich naar de kleine eenpersoonstent, welke gedurende de tocht steeds zijn verblijfplaats was geweest.

Toen het tentzeil achter de burggraaf dichtviel wou Charles en daarna ook James een en ander in het midden brengen over het gedrag van de Savigny. De grote avonturier was hun echter voor, wuifde kalmerend met de hand en zei:

— Ik weet wat jullie zeggen wilt, spaar dus je adem. Het is begrijpelijk dat het ge-

drag van de burggraaf jullie verontwaardiging wekt, doch verlies niet uit het oog dat hij van zijn kant gedeeltelijk gelijk heeft. De ervaring heeft hem geleerd niemand te vertrouwen en ofschoon hij zich vergist, kan ik het hem niet kwalijk nemen dat hij ons verdenkt hem uitsluitend te hebben gered om de juwelen te kunnen bemachtigen. Binnen een paar dagen echter, indien we te Kongboe zijn en over onze vliegmaschine beschikken, zullen we de burggraaf ergens in de buurt van een of andere Chinese haven afzetten, waar hij voor zichzelf kan zorgen. En daar er voor het ogenblik niets meer te zeggen valt, kunnen we best gaan slapen, want ik moet eerlijk zeggen dat ik doodop ben.

Niemand maakte enige aanmerking, want allen verlangden er evenzeer naar, eindelijk eens een behoorlijke rust te kunnen genieten, in de zekerheid dat hun voorsprong op de soldaten van de Dalai-Lama daartoe ruimschoots gelegenheid bood. Templar vond het zelfs onnodig een wacht uit te zetten, vermits ze zich ver van elke gebaande weg bevonden en dus ook van rovers geen last zouden hebben.

Nog geen kwartier later sluimerde alles in het kamp en slechts het af en toe snuiven en stampen van de paarden verder weg, was weldra het enige waarneembare geluid dat de nachtelijke stilte af en toe verbrak.

Het was tamelijk laat in de morgen van de volgende dag, dat James volkomen uitgerust, ontwaakte. Voorzichtig, zonder Templar en Charles te wekken die de tent met hem deelden, wikkeld hij zich uit zijn slaapzak los en stapte naar buiten.

Het was een prachtige dag, met een staalblauwe hemel en een warme schitterende zon. Daar, zoals gebruikelijk, het kamp in de luwte van een dal was opgeslagen, ontwikkelden de zonnestralen hier een aangename warmte die een sterke tegenstelling vormde met de kille nachtlucht.

James ademde een paar maal diep de balsemde lucht in en begaf zich dan in de richting van de kleine inham, waar hij de avond te voren de paarden had zien heenbrengen.

Het verwonderde hem, niet het minste geluid te vernemen, doch zijn verwondering zou vlug plaats maken voor verbijstering, toen hij de door rotsblokken en dicht struikgewas gevormde borstwering overschreed

en niet het minste spoor van paarden zag.

Zijn eerste impuls was, te denken dat de burggraaf de paarden slecht had gekluisterd en de dieren bij het eerste ochtendgloren waren weggevlucht. Toen hij zich echter het incident van de vorige nacht herinnerde, overviel hem plots een hevig argwaan tegenover de Savigny.

Met vlugge schreden bijna hollend, spoedde hij zich naar het kamp terug, liep op de tent toe, die de burggraaf tot slaapplaats diende en zag op hetzelfde ogenblik zijn ergste vermoedens bewaarheid. De tent was volkomen leeg en geen enkel stukje van de Savigny's eigendommen viel nog te bekenen.

Met een woedende schreeuw wendde de reus zich naar de tent van zijn beide metgezellen, die door het luide rumoer ontwaakt, vliegensvlug naar buiten kwamen.

Ook Ophelia was uit haar slaap opgeschrikt en voegde zich bijna op het zelfde ogenblik bij het gezelschap, waarvan James het middelpunt vormde.

Met opgetrokken wenkbrauwen en een diepe, loodrechte rimpel op het voorhoofd, luisterde de grote avonturier en met hem Ophelia en Charles, naar het van wraakgevoelens doordrenkte verhaal van James.

Na een kort, doch overtuigend onderzoek waaraan het gehele gezelschap deelnam, bleef er niet de minste twijfel meer nopens het verraad van de burggraaf. Klaarblijkelijk was Raoul Savigny, na zich in zijn tent te hebben teruggetrokken, niet ter ruste gegaan, doch had zich op zijn vlucht voorbereid. Een paar uur later, toen hij volkomen zeker kon zijn dat Templar en zijn vrienden in vaste slaap waren gedompeld, had hij zijn weinige bagage bijeengepakt en was behoedzaam naar de paarden geslopen. Ongetwijfeld had hij het minst vermoeide dier opgezadeld en om de grote avonturier en zijn vrienden te beletten hem te volgen, had hij de overige paarden aan de teugel meegevoerd.

Toen Templar de hele geschiedenis van de Savigny's vlucht zover had gereconstrueerd, rolden eerst voorgeoed een reeks van verwensingen en doodsbedreigingen over James' lippen.

Ook Charles kon niet nalaten lucht te geven aan zijn verontwaardiging en met een van woede trillende stem wendde hij zich tot Templar:

— Nou, wat denk je van die kleine, gemene rat, John? En te denken dat we voor dit individu meer dan eens ons leven hebben gewaagd!

— Stil maar, Charles, antwoordde de grote avonturier vergoelijkend. Na onze woordenwisseling van deze nacht, kon de burggraaf bijna niet anders, dan handelen zoals hij heeft gedaan. Ongetwijfeld bevinden we ons in de buurt waar de Savigny de juwelen heeft verborgen na zijn vlucht uit Lhassa (I). Deze vertegenwoordigen een onmetelijk fortuin, zelfs als men hun oudheidkundige waarde niet rekent en de burggraaf is er de man niet naar om een dergelijke rijkdom op te geven.

— Ik mag lijden dat de soldaten van Dalai-Lama hem te pakken nemen en op een langzaam vuurtje braden! zei Charles wraakzuchtig.

— Dat help ik U wensen, mister Charles, bromde James, die nog altijd zichzelf niet meester was en zijn handen in elkaar klemde met een kracht alsof hij het hoofd van de burggraaf aan 't pletten was.

De grote avonturier schudde afkeurend met het hoofd en wendde zich met een tragisch-ernst tot het meisje:

— En jij, Ophelia, doe jij ook mee aan de vervloeking van de arme burggraaf het voorwerp is?

Miss Morgan was er zich van bewust dat Charles in spanning haar antwoord tegemoet zag, doch dit belette haar niet volkomen naar waarheid te antwoorden: — ik kan de daad van de burggraaf niet bepaald goedkeuren, maar ik meen dat in zijn positie er weinig keus bleef. Na het gesprek van gister kon hij ons niet meer in vertrouwen nemen, iets wat hij misschien graag had gedaan, zodat heengaan de beste oplossing was. Ik vind het echter harteloos dat hij onze paarden heeft meegenomen.

Nog voor Charles of James over dit standpunt iets in het midden konden brengen, nam de grote avonturier het woord:

— Proficiat Ophelia! Je ziet de dingen tenminste in hun juiste verhouding! Het meenemen van onze paarden is ook juist het enige wat ik de Savigny heel kwalijk neem en waarvoor ik hem een duchtige afstraffing zal toedienen!

— Dat laatste hoor ik je graag zeggen, John! merkte Charles meesmuilend op, doch

ik vraag me af op welke wijze we de burggraaf kunnen achterhalen. Te voet, scheiden ons minstens nog drie of vier dagen van Kongboe, waar zich onze Hurricane bevindt en intussen kan de burggraaf wel twintigmaal spoorloos verdwijnen.

— Daarom gaan we ook niet naar Kongboe, Charles, zei de grote avonturier glimlachend, want dergelijke handelwijze zou de Savigny te zeer in de kaart spelen.

— Maar hoe kunnen we de burggraaf ooit achterhalen, wierp de jonge man verbijsterd op; hij is reeds uren geleden vertrokken en we hebben geen paarden.

— Zo heel lang zal de Savigny de paarden wel niet met zich meeslepen, Charles, want ze kunnen hem op zijn tocht slechts hinderen, vooral daar de dieren doodop waren. Zijn bedoeling is alleen geweest tijd te winnen en ons van elke vervolging te doen afzien. Hoe het echter ook zij, met of zonder paarden we gaan de burggraaf achterna.

Na deze woorden van de grote avonturier die van zijn onverzettelijke wil getuigden, dacht ook Charles niet meer aan tegenstribbelen. Er werd vlug ontbeten met thee en beschuit, confituur en vlees uit blik, waarna het kamp werd opgebroken.

James, die zonder moeite tweehonderd pond tilde, kreeg het merendeel van de bagage, terwijl Charles en de grote avonturier de rest onder hun beiden deelden.

Het spoor van de paarden was niet moeilijk terug te vinden en eenmaal de richting vastgesteld waarin de burggraaf was verdwenen, vorderden de achtervolgers in vlug tempo. De lange nachtrust had hun volkomen van voorgaande vermoedenissen hersteld, zodat ze bijna zonder rust de hele dag konden doormarcheren.

Het lag in de bedoeling van de grote avonturier ook nog tijdens de nacht de tocht te vervolgen, doch een belangrijke ontdekking van Ophelia kon hem van dit plan doen afzien.

Tijdens een kort oponthoud in de late namiddag, had het meisje een klein heuveltje beklommen en controleerde van daaruit met haar kijker de omtrek. Groot was haar vreugde toen ze op een drietal kilometers afstand bewegende stippen bemerkte die veel gelijkenis vertoonde met grazende paarden. Opgetogen deelde ze haar ontdekking aan de drie mannen mede en onmiddellijk togen Templar en James er op uit. Bedreven in

1) Zie nr. 19: Schaduw en Geheimnis over Tibet.

de omgang met paarden en mede door het feit dat de dieren, die inderdaad hun eigendom waren, nog steeds enigszins vermoeid waren, duurde het slechts een paar uur om de beestjes te vangen.

In triomf werden de paarden naar het heuveltje gebracht en er werd besloten enkele uren rust te houden om vooral de pas weergevonden dieren op hun verhaal te laten komen. Bij volle maanlicht zou de tocht dan verder worden voortgezet en de grote avonturier maakte zich sterk dat de Savigny voor het eind van de volgende dag zou zijn achterhaald.

Ook voor de reizigers was de rustpauze welkom en er werd door James heel wat aandacht besteed aan het bereiden van een hartig souper.

Rond elf uur 's avonds werd opgebroken en zonder een enkel noemenswaardige gebeurtenis werd tot vijf uur in de ochtend, een fantastisch mooi maanlandschap, doorgereisd.

Enkele uren rust, een goed verwarmend vuur en pittige hete thee, deden verkleumdheid en de vermoeienis wijken en het ging weer verder. De zon stond hoog aan de hemel en in het kreupelhout ritselden de houtduiven, glansspreeuwen en andere kleurrijke vogelsoorten.

Er werd zeer weinig gesproken, daar ieder der reizigers met zijn eigen gedachten bezig was. Voor Charles leek het 'n eindeloze, daarenboven vruchteloze tocht; James vond alles wat zijn meester deed volkomen in orde, terwijl Ophelia behagen schiep in dit nieuwe avontuur en bij voorbaat de burggraaf beklaagde.

De grote avonturier zelf, keek voortdurend scherp uit naar eventuele sporen van de Savigny en maakte een veelvuldig gebruik van zijn kijker. Hij voelde, zonder te weten waaraan dit gevoel was toe te schrijven, dat hij zeer dicht bij zijn doel was en spoorde zijn vermoeid rijdier tot nieuwe inspanning aan.

Nochthans was het niet hij, doch James, die, met ogen die nog scherper waren dan van een havik, het eerst het kleine stippeltje in de verte ontwaarde.

Een grote opwinding maakte zich van het gezelschap meester, toen hij zijn ontdekking mededeelde. Doch eerst toen Templar zijn kijker gebruikte, kon hij met zekerheid zeggen dat het inderdaad de burggraaf

was, die op ongeveer drie tot vier kilometer afstand een helling beklom. Zijn paard scheen ongeveer totaal uitgeput, want slechts met moeite strompelde het naar boven.

Zonder dat hiertoe enig bevel was gegeven, hadden allen de snelheid van hun dieren opgedreven en zienderogen naderden ze hun doel.

Blijkbaar had de achtervolgde op zijn beurt de vier ruiters opgemerkt en herkend, want in een ultieme poging trachtte hij de wijk te nemen in een kronkelend ravijn, dat met dicht struikgewas het uitzicht belemmerde.

Het was echter een hopeloze poging, want zijn paard was volkomen uitgeput en wankelde meer dan het nog liep. Schouderophalend en zonder aan enig verder verweer te denken hield de burggraaf halt en wachtte hooghartig de komst zijner vervolgers af op een kleine, open plaats. Zijn paard trilde over gans het lijf en met een zorgzaamheid die men nooit bij de nonchalante Fransman zou hebben vermoed, begon hij het dier dat dampte van het zweet, met krachtige hand droog te wrijven.

Dit was het schouwspel dat de grote avonturier en zijn vrienden te zien kregen, toen ze zich met hun paarden door het struikgewas hadden geworsteld en dat hun toch onwillekeurig trof.

Toen ze langzaam naderbij traden, nadat ze waren afgestegen, begroette de burggraaf hun even hoofds en gelijkmoedig alsof het een doodgewone ontmoeting gold tussen ruiters in het Bois de Boulogne of Hyde Park :

— Bonjour, monsieur Templar; alle respect mademoiselle et à vous aussi, messieurs. Ophelia glimlachte en kon, ondanks de bestraffende blik die Charles haar toewierp, haar sympathie en bewondering voor de burggraaf niet onderdrukken.

De grote avonturier van zijn kant, beantwoordde de groet van zijn tegenstander even galant, terwijl Charles en James een gebrom lieten horen dat ongeveer alles kon beduiden.

— Wel, monsieur le vicomte, zei Templar met een geamuseerde schittering in zijn blik, dat is voor U wel een zeer verrassende situatie, vindt U niet?

— Ah, Oui, mon cher, het blijkt dat ik voor het beroep nog altijd niet hardvochtig

genoeg ben; ik had uw paarden willen neerschieten, maar werkelijk, ik miste de moeder toel!

— Het is in elk geval een lafheid die U tot eer strekt, monsieur le vicomte en het verzoent me bijna met het feit, dat U ons zo geheel onverwacht verlaten heeft.

— Het lijkt net of we ons in een salon aan Trafalgar Square bevinden, bromde Charles geprikkeld, en niet ergens in een van god verlaten oord van Tibet. Zeg hem toch waar het op staat, John en laten we hier vandaan gaan!

— Charles toch, zei Templar bestraffend, wees nu gentleman en doe niet zo gehaast!

— Uw jonge vriend heeft gelijk, monsieur Templar, zei de burggraaf galant; laat ons nu maar ter zake komen en deze kwestie regelen.

En een zwaar op de hand wegend pakje aan de grote avonturier overrijkend, voegde hij er met een weemoedige grijns aan toe:

— Hier zijn de juwelen, die U als losprijs voor mijn handelwijze wenst. Ik gun ze U zonder strijd ditmaal, daar ik mij aan U verplicht voel, doch ik reken op een zeer speedige revanche!

Sprakeloos en verbluft nam de grote avonturier het pakje aan, overtuigd dat geen enkel juweel ontbrak. En nog voor hij verder iets kon zeggen, maakte de burggraaf een zwerige buiging, steeg te paard en verwijderde zich langzaam zonder dat iemand een poging deed om hem te weerhouden. Hij verdween tussen het struikgewas en hoofdschuddend gingen de vier vrienden aan het werk om zich voor de komende nacht in te richten, terwijl de grote avonturier de juwelen achteloos tussen de overige bagage gooide.

En na het lichte avondmaal kwam het bij geen der reizigers op, èen enkel hard woord te uiten over de burggraaf, zo diep was de indruk die diens houding had nagelaten.

HOOFDSTUK II

Waarin de burggraaf blijk geeft van doorzicht en Templar een ontdekking doet.

In het grootse, door hoge bergketens omzoomde, woeste Tibetaanse landschap reed een eenzame ruiter.

Zijn weg voerde langs de Aigini-pas, en het kleine, sterke bergpaardje spande zich tot het uiterste in, voorzichtig zijn slanke, stevige poten neerzettend op stukken rots, oneffenheden van de bodem en geulen vermijdend.

Het was reeds na de middag, de zonnestralen hadden hun grootste warmte gegeven en de zon begon een dalende lijn te beschrijven. Als gigantische reuzen verzezen in de verte de met eeuwige sneeuw bedekte toppen van het Himalaya gebergte. De bergketens, de uitgestrekte vlakten, dit alles straalde een vreedzame rust uit, 'n rust die in tegenstelling was met de gemoedstemming waarin de eenzame ruiter, die niemand anders was dan Roaul de Savigny, verkeerde.

Sinds de vorige dag had de burggraaf al een heel eind afgelegd, na het treffen met Templar en zijn vrienden, waarbij de juwelen in handen van de grote avonturier waren overgegaan, had de Savigny zijn nachtelijk kamp alleen opgeslagen en was bij het klieken van de dag eerst de Jigong Tsangpo — en daarna de Poelong-rivier overgetrokken.

Hij bevond zich nu in het gebied der roofzuchtige Popa's, die in talrijke benden deze streek van Tibet doorkruisen en onveilig maken en in de ontoegankelijkste gebieden van het Himalaya gebergte hun schuilplaatsen hebben.

De burggraaf dacht echter niet aan mogelijke gevaren en de kans, die hij liep aangevallen te worden; hij was in gedachten te veel bekommerd om wat er in de afgelopen uren gebeurd was.

Eerst en vooral dacht hij aan zijn haastige vlucht, samen met Templar en zijn vrienden en de voortdurende angst, die allen gekweld had, angst voor de soldaten van de Dalai-Lama en de folteringen en de terechtstelling, die daarop zouden volgen, indien ze weer in handen van de heerser van Lhasa gevallen zouden zijn.

Dan weer dacht hij aan de plannen die hij, nadat zij zich in veiligheid waanden, was gaan koesteren. De burggraaf moest bij zichzelf toegeven dat hij Templar en zijn vrienden, die tenslotte om hem te redden naar Tibet gekomen waren en hem ook inderdaad van een marteldood gered hadden, op schandelijke wijze behandeld had. Maar hoe het kwam, de Savigny kon het niet verklaren, het was of hij de speelbal geworden was van een of andere boze macht, die sterker

was dan zijn eigen wil. Want, hoe de burggraaf zich verzet had tegen de kwade gedachten om met de juwelen op de vlucht te slaan, hoe hij ook de moed van Templar en diens vrienden voor ogen hield, het was hem te machtig geworden en hij was met de juwelen gevlucht.

Met kloppend hart herdacht hij de vlucht, de achtervolging, die daarop gevolgd was en tenslotte zijn laatste onderhoud met Templar. Hij had zich toen gevoeld als een schooljongen, die betrapt is op het plunderen van een appelboom. Hij had Templar willen verklaren dat hij geen weerstand had kunnen bieden, dat het hem té sterk geworden was, maar de houding van de grote avonturier, die naast ontgoocheling ook grote minachting uitdrukte, had hem er van weerhouden. Innerlijk moest de burggraaf toegeven, dat het hem speet, het vertrouwen dat John Templar in hem gesteld had, geschonden te hebben; want, alhoewel de beide avonturiers reeds meer dan eens als „concurrenten” tegenover elkaar opgetreden waren, koesterde de Savigny toch sympathie voor de gentleman-inbreker. En terwijl hij de moeilijke weg aflegde werd hij steeds gekweld door die gedachten van berouw.

— Maar toch . . . maar toch . . .

Een vage glimlach gleed over het bruin-gebrande gelaat van de burggraaf, terwijl hij de volgende woorden halffluid mompelde:

— Maar toch had ik Templar bijna om de tuin geleid en waren de heilige juwelen in mijn bezit! Dan was al het werk van de grote avonturier te mijnen voordele geweest. Dat zou een knap stukje werk geweest zijn om Templar de kastanjes voor mij uit het vuur te hebben laten halen. Van berouw was er bij de Savigny reeds geen spoor meer te bespeuren en zijn glimlach werd breder toen hij dacht aan het ogenblik waarop hij Templar's triomf kon beaald zetten.

Het ging hier niet om een kleinzielige wraakneming, daarvoor was de burggraaf te veel een gentleman en koesterde hij een te grote sympathie voor de grote avonturier. Het was enkel en alleen een fiere revanche die hij wilde nemen, zoals dit gebeurt bij hoogstaande sportprestaties. Het kwam er voor de Savigny enkel en alleen op aan zijn „beroepseer” te redden, te tonen dat hij voor niemand moest onderdoen, zelfs niet voor John Templar!

Zodanig was de burggraaf in zijn gedachten verdiept dat hij geen aandacht schonk aan de woeste schoonheid van het landschap, noch aan het feit dat de ondergaande zon dit alles in een rode gloed zette. Enkel werd hij voor een poos de nijpende koude gewaar, die hem verplichtte van zijn paard te stijgen en een kamp op te slaan om de nacht door te brengen.

Nadat hij een dikken deken over het paard gelegd had, groef hij een gat in de grond, waarboven hij een stuk zeildoek spande. Die primitieve schuilplaats zou hem voor de ergste koude behoeden en nadat hij op een vuurtje, dat hij met sprokkelhout onderhield, thee gezet had, kroop hij in de opening.

Nog geruime tijd lag de burggraaf wakker. Door een reet in het zeildoek kon hij enkele sterren aan de hemel zien flikkeren. Om hem heen was alles stil, doodstil en de burggraaf dacht dat hij bijna het gevoel kreeg niet meer op de aarde te toeven, doch op een of ander uitgestorven planeet.

Juist had de Savigny op zijn polshorloge gekeken en gezien dat het reeds drie uur was, toen een vaag gerucht tot hem doordrong. Hij hield even zijn adem in om beter te kunnen luisteren en na een poosje meende hij dat het geluid gelek op het gedraaf van paarden. Eerst meende hij dat het Templar en zijn vrienden konden zijn en reeds klopte zijn hart luider van verwachting. Nadat het hoefgetrappel echter naderbijkwam, wist hij dat er oneindig veel meer ruiters moesten zijn dan vier en hij schatte dat het een troep van ongeveer vijftig man kon zijn. De Savigny keek omhoog naar de hemel en bad dat de maan zou verborgen blijven en de ruiters, wie zij ook zijn mochten, hem niet zouden merken, doch ongestoord hun weg zouden vervolgen.

Edoch, alsof de maan spotte met de nietige verlangens van een menskind, kwam ze stralend van achter een wolk te voorschijn en belichtte het gehele landschap met een felle, zilverige klaarte.

Dan zag de Savigny aan de horizon de eerste ruiters verschijnen, zwarte silhouetten tegen een bleke achtergrond.

Dat de mannen hem onopgemerkt zouden voorbijrijden scheen de burggraaf nog slechts een ijdele hoop toe, want ze kwamen rechtstreeks in zijn richting aangereden.

Toen ze nog slechts op een tiental meters van Raoul de Savigny verwijderd waren,

uitte een der mannen, waarschijnlijk de aanvoerder, een rauwe kreet.

De ruiters hielden hun paarden in en slechts de man die de kreet geuit had, te samen met twee anderen, reden verder en begaven zich in de richting van het primitieve kamp van de burggraaf.

Daar de Savigny goed begreep dat hij ontdekt was geworden, trad hij vanuit zijn tent te voorschijn, net toen de ruiters vóór hem stilhielden. Toen eerst bemerkte hij aan hun grillige, vreemde en slordige klederen, dat hij met niet anders te doen kon hebben dan met een of andere roversbende, die deze streken van het geheimzinnige Tibet onveilig maken. (1)

De burggraaf begreep maar al te goed dat noch een vlucht noch verzet hem zou kunnen redden uit de netelige positie waarin hij zich bevond. Alleen list kon hem voor een gewisse dood — en misschien nog voor ergere dingen — behoeden.

Met een kalm gebaar kruiste hij zijn armen over zijn borst en glimlachend vroeg hij op minzaam-verwonderde toon:

— Waaraan heb ik de eer te danken, mijne heren, op zulk een eigenaardig uur?

Die toon scheen de mannen te verbazen en, goedgehumeurd dat alles zo vlot verliep, antwoordde de aanvoerder van de troep:

— Wij hebben opdracht gekregen van Jongden Khan, onze almachtige meester, vier ruiters op te sporen, die in het bezit zijn van de Heilige juwelen en iedereen, die ons verdacht voorkomt moeten wij gevangen nemen.

De burggraaf dacht even na.

Het scheen dus bekend te zijn dat Templar de Heilige Juwelen bezat en een spottend lachje gleed om de lippen van de Savigny, daar hij vermoedde dat de grote onbekende niet met zijn buit uit het geheimzinnige Tibet zou geraken. En hij, de Savigny, zou alles in het werk stellen om hem zulks te beletten!

— Leidt mij naar uw leider, zei hij op bevelende toon, ik heb enkele waardevolle inlichtingen, die van zeer groot nut kunnen zijn voor het terugvinden van de Heilige juwelen.

De drie mannen beraadslaagden op gedempte toon gedurende enkele ogenblikken, waarop de aanvoerder zich tot de burggraaf richtte met de woorden:

— Volg ons, heer, doch ik verwittig U: één poging tot ontvluchting betekent uw dood!

Haastig brak de burggraaf zijn kamp op en nadat zijn paard bepakt was, reed hij achter de drie mannen aan, terwijl de troep zich achter hem eveneens in beweging zette.

Een dof gedonder deed John Templar uit zijn diepe slaap ontwaken. Zijn eerste gedachte was dat er een hevig onweder op komst was, doch toen hij naar de heldere, met schitterende sterren bezaaide hemel keek, wist hij dat er van onweer geen sprake kon zijn.

Het donderende geluid kwam steeds meer en meer naderbij en ook Charles was nu half overeind komen zitten en luisterde met gespannen aandacht. Toen hij bemerkte dat zijn oudere vriend niet meer sliep vroeg hij op fluisterende toon:

— Is dat onweer, John? Het lijkt me zo vreemd dat geluid!

— Nee, Charles, antwoordde de grote onbekende, die reeds luider moest spreken, het geluid schijnt van het inwendige der aarde te komen en het gedonder houdt voortdurend aan, zodat er van onweder geen sprake kan zijn.

Het geluid was nu zo hevig geworden dat James en Ophelia eveneens erdoor gewekt waren en angstig vroegen wat er aan de hand was.

— Ik veronderstel dat het een van de specifieke aardverschuivingen der streek is, zei de grote onbekende.

En, om zijn vrienden en vooral Miss Morgan gerust te stellen, vervolgde hij:

— Ik meen niet dat wij ons ongerust hoeven te maken want het geluid schijnt zich in een andere richting te begeven dan deze waar wij ons bevinden. We zullen rustig afwachten en op de grond uitgestrekt blijven liggen!

De laatste woorden had John Templar moeten uitschreeuwen om het geraas en gedonder te overstemmen.

De vier avonturiers legden zich languit en verborgen hun gelaat in hun armen.

Plots, één onderdeel van een seconde, hield het gedonder even op; er heerste een angstaanwekkende, adembenemende stilte; geen boongeruis, geen kreet van een wild dier deed zich horen: de gehele natuur

(1) Zie nr. 19 „Schaduw en Geheimenis over Tibet”.

scheen te wachten op het vreselijke, op de vernietigende kracht, die ging losbarsten. Alhoewel Templar zijn vrienden gerustgesteld had, begreep hij zeer goed dat een der gevaarlijke aardbevingen, die zich in Azië voordoen, op til was en niettegenstaande hij zijn kalmte steeds en onder alle omstandigheden wist te bewaren, klopte zijn hart luid en was het of een stalen band zich rond zijn maag gelegd had.

Charles had de hand van Ophelia gegrepen. De jonge vrouw lag met gesloten ogen uitgestrekt en de hand, die door Charles werd vastgehouden, was ijskoud. Ieder andere vrouw zou in dezelfde omstandigheden waarschijnlijk een hysterische aanval van angst hebben gekregen en door gejammer en kreten de toestand nog verergerd hebben. Ophelia wilde echter het de mannen niet moeilijker maken en krampachtig kneep ze haar lippen op elkaar en drukte de hand van Charles.

— Je hebt steeds naar avonturen verlangd, Ophelia — mompelde ze bij zichzelf — Welnu, hier zijn er, nu moet je niet schreeuwen, je hebt het zó gewild en er is trouwens niets aan te verhelpen!

De beklemmende stilte werd plots verstoord, zo hevig dat de avonturiers, die zich toch op het ergste hadden voorbereid, van angst ineenkrompen.

De aarde onder hen begon te trillen, eerst zacht, doch daarna zo hevig, dat ze het gevoel kregen dat ze van de planeet zouden afgescheurd worden. En binnen in de aarde weerklonk een dof gedreun, dat zich van echo tot echo voortplantte en alle luchtlagen scheen te doordringen. Na enkele seconden verminderde het geluid en ook de trillingen schenen in sterkte af te nemen. James was reeds bij de paarden en trachtte met woorden de hinnikende dieren te kalmeren. Nu eerst hoorden de vrienden het angstgehuil van wilde dieren en het wild geflader en het gekrijs van vogels. Geleidelijk stierf het geluid uit en leek het nog op het verre geroffel van een donder.

John Templar en zijn vrienden waren nu rechtgestaan en trachtten te onderscheiden of de aardbeving enige ernstige schade had aangericht. Het bleke maanlicht bescheen de verwoesting, die was aangericht: bomen waren totaal ontworteld, stukken rots overal verspreid en hier en daar waren er diepe kloven in de aardkorst. Enkele dieren slopen

als schimmen en met groenglanzende ogen tussen de aangerichte verwoestingen en hun kreten verrieden hun nog steeds voortdurende angst.

De verdere uren van de nacht werd er niet meer geslapen. James zette sterke thee, waaraan de vrienden, na de uitgestane emoties, dringend behoefte hadden. Toen eindelijk de dageraad aanbrak werd eerst zichtbaar welke schade was aangericht.

— Gelukkig maar dat hier geen steden zijn! merkte Charles op.

— Die zouden dan wel in puin liggen, antwoordde de gentleman-inbreker, en er zouden duizenden slachtoffers zijn. Gelukkig is dit hier het geval niet en heeft enkel en alleen het landschap er onder geleden.

Stilzwijgend, nog min of meer onder de indruk van de voorbije natuurramp, braken de vrienden hun kamp op en begaven zich op weg.

Zoals ze het 's nachts reeds vaag hadden kunnen onderscheiden was er veel vernield en de tocht werd er zeer door bemoeilijkt, maar de paarden zetten met de grootste voorzichtigheid hun slanke poten tussen de stukken rots op het pad neer.

Plots gaf Templar te kennen dat ze moesten stilhouden en hij wees in de richting waar zich een kleine heuvel verhief.

— Kijk!, riep hij uit, een vernietigde tseurten! (= klein monument op of in de nabijheid van bergpassen opgericht. Kunnen het best vergeleken worden met de bidkapelletjes van de Katholieken).

— Laat ons even afstijgen en een kijkje gaan nemen, zei Ophelia. Ik zou wel eens willen weten hoe zo'n ding er van binnen uitziet!

— Die vrouwelijke nieuwsgierigheid toch! plaagde John Templar het meisje. Van alles willen ze het fijne weten.

Intussen echter had de grote onbekende zich reeds zoals de anderen in de richting van de vernielde tseurten begeven en beklimde de heuvel. Toen ze zich voor het verwoeste monumentje bevonden bemerkten ze dat het enkel een oppervlakkige schade was, die door de aardbeving was veroorzaakt geworden. Het leek net of iemand getracht had het voorste gedeelte van de tseurten weg te nemen, en zodoende een grote opening aan de voorkant gemaakt had. Ophelia begaf zich onmiddellijk naar dit gedeelte en keek naar binnen.

— Zouden we erin kunnen? vroeg ze. Zou het niet gevaarlijk zijn?

— Ik hoop van niet, zei Templar, die reeds zijn kleine zaklantaarn te voorschijn had gehaald en het binnenste van het monument belichtte. Met een sprong stond hij te midden van het heiligdom, op de voet gevolgd door Ophelia, Charles en James bleven buiten, daar er anders te veel beweging zou veroorzaakt worden, wat de zwaar geteisterde tseurten wel eens zou kunnen doen instorten.

Naarmate de grote onbekende het schijnsel van zijn lantaarn liet rondwaren, zagen de beide indringers een geheimzinnig glimlachend, gouden boudhabeeld, enkele uren, lage, uit prachtig hout vervaardigde zetels. Plots liet de grote onbekende het licht lange tijd rusten op een groter voorwerp, dat in één der hoeken stond. Hij trad behoedzaam nader en toen Ophelia vroeg:

— Iets interessants?

antwoorde hij:

— Ik geloof van wel, Ophelia. Hou jij eens even de lantaarn vast en licht eens bij. Templar trad op het voorwerp toe.

— Een sarcophaag, mompelde hij, en een zéér oude ook. Moeizaam trachtte hij het deksel van de stenen lijkst op te heffen en eerst na grote krachtsinspanning gelukte hij erin en zette het deksel tegen een der muren van de tseurten.

Alhoewel Ophelia rilde bij de gedachte aan hetgeen zich in de sarcophaag zou kunnen bevinden, won haar nieuwsgierigheid het op haar afkeer, en ze boog zich voorover om de inhoud van de sarcophaag te kunnen zien.

— Ach! zei ze min of meer teleurgesteld, er is helemaal niets anders te zien dan wat stof!

— Ja, zei Templar, zo oud is ze dat zelfs de beenderen van het lijk vergaan zijn in stof.

De grote onbekende deed de jonge vrouw één hoek van de lijkst belichten en haalde er een kleine, beeldhouwde ivoren doos uit te voorschijn. Hij lichtte het deksel ervan op en Ophelia vroeg:

— Zit er iets van waarde in, John?

— Enkel documenten, voor zover ik kan zien, antwoordde Templar. Maar kom, we hebben hier nu voldoende rondgekeken. De doos zal ik maar medenemen, daar het me wel interessant toeschijnt te weten te komen

welke de inhoud is van de documenten die ze bevat. Daarop traden ze uit het heiligdom en begaven zich bij de beide wachtenden, die ongerust de terugkomst van Ophelia en John hadden afgewacht.

Charles keek geïnteresseerd naar de sierlijk bewerkte, waardevolle doos.

— Iets van waarde, John? vroeg de jonge man.

— Ik moet je teleurstellen, Charles, antwoordde de grote onbekende glimlachend. Er zitten noch juwelen noch gouden muntstukken in, slechts enkele vergeelde perkamenten geschriften.

Teleurgesteld haalde Charles de schouders op.

— Enfin, 't is in ieder geval een mooie doos om onbetaalde rekeningen in te bewaren!

— We zullen ze liever aan onze dierbare vriend Marlowe sturen, dan kan hij er de onuitgevoerde bevelen tot aanhouding tegen ons in stoppen! merkte Templar op. Maar nu genoeg geschertst. Ik meen wel dat het interessant is om de inhoud van die documenten te ontcijferen.

— Hè ja! riep Ophelia uit. Laat ons er niet te lang mede wachten, wie weet welke geheimen voor ons ontsluit worden!

— Ophelia, jij hebt beslist té veel boeken gelezen van Stevenson en Rider Haggard. Denk je nu dat wij bij iedere stap die wij doen, een of ander verborgen schat ontdekken! zei Charles, die ongeduldig werd daar hij de tocht wilde voortzetten.

— Je kunt toch nooit weten! antwoordde het meisje mokkend.

— Kom. Kom! zei John Templar glimlachend, we zullen straks wel uitvinden of we al dan niet iets van betekenis gevonden hebben.

Daarop sprongen allen te paard en vervolgden de tocht door het verwoeste gebied.

*

Het kleine kampvuur wierp een flakkerend, rood schijnsel af op de gezichten der drie mannen en de jonge vrouw, die met gekruiste benen er omheen zaten. Er werd geen woord gesproken en allen keken vol spanning naar John Templar, die, gewapend met vulpen en blocnote met volledige aandacht de vergeelde perkamenten bestudeerde.

Nu en dan schreef hij enkele woorden

neer op de bloc-note, terwijl hij de rook van zijn cigaret in kleine kringetjes uitblies. Na meer dan één uur ingespannen werk, gaf hij Charles, die naast hem gezeten was, een velletje van de bloc-note, waarop hij de volgende woorden geschreven had:

ZOEK BIJ DE SEPO-KHANG-PAS DER-DE ZILVERBERK ROTS VAN DE SLAPENDE BEER — DE DOOD IS ALTIJD WACHTEND.

Charles fronste de wenkbrauwen

— Waar ligt die pas ergens, John? vroeg hij.

— Ik geloof niet dat die zich op onze weg bevindt, antwoordde de grote onbekende, terwijl hij een grote kaart van het Himalaya-gebergte ontplooidde.

Na een tijdje gezocht te hebben wees hij de vermelde pas aan met zijn vinger.

— Kijk, zei de grote avonturier tot zijn reisgenoten, hier moet zich ergens het geheim bevinden waarvan sprake is in het document. Ruw geschat meen ik dat we er twee dagmarsen vanaf zijn. Charles keek aandachtig naar de plaats die Templar aangewezen had op de kaart.

— Maar..... John, zei hij en een diepe rimpel kwam op zijn voorhoofd, maar we maken dan een enorme omweg! Op die manier geraken we nooit of nimmer te Kongboe!

John Templar glimlachte en daardoor werd Charles nog heftiger.

— Ja, jij lacht maar en denkt altijd alleen maar aan jezelf. Dat anderen graag naar wat rust en gezelligheid verlangen, daar hou jij geen rekening mee!

— Anderen? Welke „anderen” verlangen zó naar rust en gezelligheid? Jij soms, Ophelia?

De jonge vrouw keek even naar Charles, doch antwoordde kordaat:

— Ik niet, hoor!

— En jij James?

De reus haalde onverschillig de schouders op en bromde iets onverstaanbaars, doch uit heel zijn houding liet hij blijken dat hij het hele gesprek overbodig vond. Hij volgde immers blindelings zijn meester, in welke onmogelijke avonturen deze zich ook begaf.

— zie je nu wel, Charles, zei de grote onbekende, jij hebt enkel aan jezelf gedacht.

De anderen vinden die omweg wél de moeite waard.

— En de soldaten van de Dalai-Lama, hield de jonge man koppig vol. Denk je dat die hun achtervolging gestaakt hebben?

— Die omweg zal hen zeker op een dwaalspoor brengen, Charles, want ze zullen nooit vermoeden dat we juist die route zullen nemen.

— Jij weet op alles wat te zeggen John! antwoordde Charles met een zucht. Maar wat denk je eigenlijk daar te vinden?

— Als ik dat wist, Charles, zei de grote avonturier en een schittering kwam in zijn grijze ogen, dan zou het avontuur voor mij meer dan de helft van zijn waarde verliezen. Het is het onzekere, het geheime dat aan de dingen die betovering geeft, die maakt dat men er gevaar, vermoeden, ja zelfs de dood voor trotseert.

— Van deze dingen hebben we de jongste tijd méér dan ons deel gehad, als je 't mij vraagt, wierp Charles ironisch op. Ik zie echter wel, voegde hij er met een zware zucht aan toe, dat je besluit vaststaat, zodat het geen zin meer heeft nog verder te discussiëren. We zullen hopen dat we niet al te veel onaangenaamheden op onze weg zullen ontmoeten!

— A la bonheur! zei Templar, terwijl hij de jonge man lachend op de schouder sloeg, zó hoor ik het liever. En vermits er niets is dat ons hier nog weerhoudt, zullen we maar onmiddellijk vertrekken. En de daad bij het woord voegend sprong de grote avonturier in het zadel, welk voorbeeld door de drie anderen werd gevolgd en in trage draf verdween het troepje spoedig in het kleine dal en werd door het wilde struikgewas aan het oog onttrokken.

*

Op hetzelfde ogenblik dat de grote avonturier en zijn vrienden door de aardbeving uit hun slaap werden opgeschrikt, bevond Raoul de Savigny zich als gevangene in gezelschap van de roversbende op weg naar hun kamp.

Ook zij hoorde eerst in de verte het dof donderend geluid dat leek op een naderend onweer. De leider van de bende wenkte met zijn hand en er werd halt gemaakt. De rovers hielden hun paarden in en luisterden met gespannen aandacht naar het eigenaardige, angstaanjagende geluid.

Ook Raoul de Savigny wist niet wat het te betekenen had en keek verwonderd naar de schitterende sterren aan de hemel.

Plots werd het gerucht heviger en begon de aarde te trillen en dan realiseerde de burggraaf zich dat ze weldra het slachtoffer zouden worden van een aarbeving.

De rovers waren allen uit het zadel gesprongen en hadden hun paarden laten lopen. De dieren, die over het algemeen een natuurramp instinctief voorvoelen, sneller dan de mens, snelden hinnikend en briesend rond over de trillende aardbodem. De bodem begon als het ware te slingeren en daar de troep zich aan de voets van een rotsgebergte bevond voelde ze de eerste stukken rots op zich neerkomen.

Dit was echter reeds voldoende om de leden van de roversbende een panische angst op het lijf te jagen. Met woest gehuil en gebrul als van dieren in nood, wierpen ze hun wapens weg en wilden het op een lopen zetten.

De burggraaf had de hele situatie kalm opgenomen, zoals iemand die van uit een gemakkelijke, diepe zetel naar een film kijkt en wel met de gebeurtenissen op het zilveren scherm meeleeft, maar in zijn binnenste toch weet dat het maar „film” is en dat, zodra het licht aangaat, alles voorbij en vergeten is.

Met verbazingwekkende onverschilligheid zag hij hoe de leden der roversbende, als waren ze gek geworden, blindelings in het rond liepen, terwijl reeds grotere rotsblokken naar beneden vielen.

Reeds lagen enkele Tibetaners gekwetst neer en de burggraaf voorzag dat, indien ze zo bleven rondlopen, ze weldra allen of gedood of zwaar gekwetst zouden worden. En plots besepte hij dat hij iets moest doen om die mannen te redden en met de tegenwoordigheid, die een kapitein aan de dag legt wanneer zijn schip zinkt, trok hij zijn revolver en schreeuwde de mannen, boven het geraas der aardbeving uit, toe.

Een hevige schok had een der rotsen als het ware in tweeën gespleten en met een oogopslag zag de burggraaf dat die kloof mogelijkheid bood tot een min of meer veilige schuilplaats. Met getrokken revolver liep hij op de chaos van dooreenlopende mannen toe, bedreigde hen en riep hun scheldwoorden toe opdat ze naar hem zouden luisteren.

Het was echter alles tevergeefs.

Dan, plots werd de steeds zo kalme en beschaafde burggraaf door een hevige woede aangegrepen. Hij kon het niet langer aanzien dat die mannen zo de dood tegemoet liepen en zonder dat hij eigenlijk wist wat hij deed vuurde hij in de richting van een der rovers. Dodelijk getroffen stortte deze ten gronde. De burggraaf liep op de anderen toe en beduidde hun dat hij hen allen zou neerschieten, zo ze hem niet gehoorzaamden.

De dood van hun kameraad scheen de rovers getroffen te hebben en met gebrul en geschreeuw liepen ze op de burggraaf toe en zo deze zijn revolver niet op hen gericht had zouden ze hem gelyncht hebben. De kalmte en de vastberadenheid echter die van de burggraaf uitging scheen indruk te maken op de rovers, want enkele centimeters van de burggraaf af bleven ze staan, verstijfd van angst. Een gemompel steeg uit de troep op en de burggraaf bemerkte dat er iets in hun houding veranderd was. Schreeuwend beval hij hun dat ze zich in de kloof moesten veilig stellen voor de vallende rotsblokken.

De rovers, die in de Savigny eerst een gevangene en zodoende een vijand hadden gezien, waren getroffen door het kordate optreden van de burggraaf en zij die hem eerst hadden willen doden, gehoorzaamden hem nu blindelings. Zo hard ze lopen konden liepen ze de kloof binnen en bevend en kreunend van angst wachtten ze af wat verder met hen zou gebeuren.

Dit alles had zich afgespeeld in slechts enkele minuten tijds en toen de aardbeving zich in volle kracht uitte, waren allen in betrekkelijke veiligheid, betrekkelijk in geval de rotsblokken die de kloof vormden, niet zouden naar beneden storten.

Geleidelijk werden de aardschokken minder hevig en namen de trillingen in sterkte af en de burggraaf wist dat ze allen gered waren.

De Savigny wist echter niet welke de reacties van de leden van de roversbende zouden zijn. Zouden ze woedend zijn op hem omdat hij één van de hunnen gedood had. Zouden ze hem dankbaar zijn omdat hij hen gered had? De burggraaf wist het niet en in spanning wachtte hij het einde van de aardbeving af.

Toen eindelijk de natuur tot kalmte ge-

komen was bleven de rovers nog in de rotskloof, als durfden ze zich er niet buiten bewegen. Er heerste een beklemmende stilte, die enkel gestoord werd door de angstige kreten der wilde dieren in de verte.

Dan trad de leider van de troep plots naar voren.

De Savigny trok zijn revolver en hield hem vurensgered op den op hem toetredende Tibetaan gericht.

Deze laatste echter scheen niets kwaads in het schild te voeren, want glimlachend en met uitgestoken handen trad hij op de burggraaf toe en zei:

— U redder van ons, edele heer! U ons beschermd tegen de boze geesten!

Met een zucht van verlichting liet de burggraaf het geheven wapen zinken en nu zag hij dat de rovers opgewonden met elkaar praatten en uit de woorden die hij hier en daar opving meende hij te begrijpen dat ze hem voor een soort tovenaar aanzagen en hij begreep dat de mannen zijn bevel afwachten om de kloof te verlaten.

De burggraaf was nu hun meester geworden, meester die over hen kon beschikken als over slaven, die hem overal zouden volgen en zijn bevelen blindelings zouden uitvoeren.

En in de overtuiging dat zijn geluksster, die sinds zo lang gedooft scheen, opnieuw was beginnen te schitteren, gaf hij de rovers het bevel de paarden te gaan opvangen, de gekwetsten te verzorgen en hun dode kameraad te begraven.

Zonder protest werden deze bevelen stipt en in vlug tempo opgevolgd en weldra zette de troep zich in beweging, op weg naar het hoofdkwartier van de bende, waar de burggraaf in plaats van als gevangene nu als triomfator zou verschijnen.

HOOFDSTUK III.

Wat in de tempel te vinden was en waarin de vrienden een verrassing beleven.

Nadat de vier reizigers een halve dag aan één stuk doorgereden waren, bevonden ze zich in een bijzonder woest gedeelte van Tibet. Wild en doornachtig struikgewas, schoot welig aan alle kanten op en daartussen groeide verdord gras. Templar gaf

bevel hier af te stijgen en dadelijk ontvouwde hij de kaart.

— Dat moet inderdaad de Sepo-Khangpas zijn, zei hij tot zijn reisgenoten.

— Ik zie geen tempel, John, zei Charles zuchtend. Ik denk dat we door een of andere grappenmaker beetgenomen werden!

— Zilverberk en rots van de slapende beer..... we moeten daar nog achter komen.

Plots slaakte Ophelia een vreugdekreet.

— Kijk! Kijk! riep ze uit. Dáár staan inderdaad twee zilverberken! En die rots ginds, is dat niet net een slapende beer?

— Ja, inderdaad, gaf John Templar toe, het is echter moeilijk om tussen dit struikgewas een zilverberk te herkennen?

— O, maar ik was op school de eerste in botanie zei Ophelia opgetogen dat ze de grote avonturier een dienst had kunnen bewijzen.

Haastig baanden allen zich een weg door de woestenij en na enkele minuten bevonden ze zich bij de twee hoge zilverberken, wier gladde, metaalachtig gekleurde blaadjes zacht ruisten in de wind. Eerst dan, toen ze vlakbij de bomen genaderd waren, zagen ze tussen groen en struiken een gebouw doorschemeren, dat waarschijnlijk de tempel moest zijn. James ging als eerste door het dichte gewas en duwde met zijn sterke armen twijgen en takken terzijde en baande op die wijze een weg.

Na enkele ogenblikken stonden ze plots voor de tempel. Het was een zeer oud, vervallen gebouw, begroeid met mos en verwilderde klimplanten, doch daar waar het verval niet zo erg was, kon men zien dat het een prachtig en rijkelijk versierde tempel geweest moest zijn. De vier avonturiers liepen de uitgesleten, doch uit kostbaar marmer gehouwen trappen op, die naar de toegang van de tempel leidden. Een poort was nergens te bespeuren, doch een groot rotsblok versperde de toegang en het was slechts het werk van enkele minuten om het logge gevaarte te verwijderen en in de tempel binnen te dringen.

Ze bevonden zich nu in een ruime binnenplaats, waar zich in het midden een reusachtig, uit een rots gehouwen boedha-beeld, dat echter zeer beschadigd was, bevond. Verder was alles leeg en alles wees erop dat hier zeer waarschijnlijk reeds tempelrovers aan het werk geweest waren.

— En dáárvóór heben we nu die verre tocht gemaakt! zei Charles zuchtend.

— Er is toch nog wel een geheime graf- en schatkamer? vroeg Ophelia. Die is toch aan iedere tempel?

— Waarschijnlijk wel, antwoordde John Templar. We zullen even hier zoeken of we geen doorgang kunnen vinden, want het is ongelooflijk dat deze tempel slechts één enkel vertrek zou bevatten.

Daarop begonnen ze allen op de vloer, de muren, de zuilen aan een grondig onderzoek te onderwerpen. Op zeker ogenblik, toen Templar zijn hand over een gedeelte van een muur liet glijden, voelde hij hoe een gedeelte van de wand lichtjes trilde. Hij riep Charles en James en tezamen duwden ze op dit gedeelte van de muur en zagen tot hun verwondering hoe aan de tegenovergestelde kant, waar Ophelia alles nieuwsgierig gadesloeg, de muur uiteenschroef juist ver genoeg om iemand door te laten. Vlug liepen ze allen op de opening toe, stapten binnen en zagen dat ze zich in een smalle, schemerige gang bevonden. Behoedzaam liepen ze deze door en kwamen in een tamelijk klein vertrek, dat zijn licht ontving van een opening in de rotswand.

— Dát is dus de geheime grafplaats, zei Templar.

— En ze is léég! zei Charles. Je ziet, John, dat je beter had gedaan naar mij te luisteren. Dan zaten we reeds goed en wel in onze „Hurricane” en nu hebben we nog een urenlange tocht voor de boeg. John Templar glimlachte toen hij het ontgouchelde gelaat van zijn jonge vriend bemerkte.

— Charles, Charles! zei hij verwijtend. Jij zou een slechte archeoloog zijn. Denk je soms dat de eerste Egyptische pyramide, die geopend werd, het graf van Toet-ank-Amon bevatte? Er is altijd veel geduld nodig in het leven, wil men iets bereiken, en voor de haastigen en dezen die geen doorzettingsvermogen hebben, is in deze wereld niets te bereiken. Deze tempel is leeggeroofd, nu wat zou dat? Dat bewijst enkel dat iemand ons is vóórgeweest en verder is er voor ons niets aan verloren, dan enkele uren.

Charles bleef echter mokken en aandachtig liep hij het kleine vertrek op en af, als wilde hij per sé iets ontdekken. Ophelia, die meer ontgoucheld was, dan ze wilde

toegeven, liep naast Charles en zocht met hem samen. Plots bleef Charles staan en keek geïnteresseerd naar een vooruitspringend stuk steen.

— Misschien is dit weer een geheime deur, zei de jonge man tot het meisje.

— Duw eens, raadde Ophelia hem aan.

En Charles duwde uit alle macht tegen de ruwe steen.

Plots voelde beide jonge mensen hoe de vloer onder hun voeten wegschoof en nog voor ze konden terzijde springen vielen ze in een donkere, naar het hun toescheen bodemloze put. Enkele meters vielen ze naar beneden, toen Charles instinctief zijn arm uitstak en in één onderdeel van een seconde flitste het hem door de geest dat er stukken rots vooruitsprongen en dat dit hun enige kans op redding was om er nog levend van af te komen.

— Ophelia! schreeuwde hij uit alle macht.

En ver in de diepte weerklonk een echo, die de woorden van Charles als in een spotlach herhaalde.

— Ophelia! Vasthouden! Aan de wand!

Meer kon de jonge man niet uitbrengen, daar een gloeiende pijn aan zijn handen, die langs de rotswand schuurden, het hem verhinderde. Hij voelde hoe zijn nagels stukgereten werden, doch dra wist hij dat die pijn niet tevergeefs geweest was. Na enkele seconden kon hij zich aan een stuk rots vastklampen en wist hij dat hij gered was. Ook Ophelia, die haar tanden opeengeklemd hield om niet te moeten gillen van de pijn, die haar handen en knieën schrijnde, had zich kunnen vasthouden en hing tussen hemel en aarde in de stikdonkere put.

— Ophelia riep Charles nogmaals.

— Ik hou me vast! antwoordde het meisje. Maar lang zal ik het niet kunnen volhouden.

— Ik hoop dat John ons spoedig komt verlossen! riep de jonge man.

Nauwelijks had hij die woorden uitgesproken of ze hoorden de vertrouwde stem van Templar, die echter ditmaal een angstige klank had, roepen:

— Hallo! Charles: Ophelia! Waar zijn jullie?

Met kloppend hart keek de grote avonturier in de donkere koker. Het schurend geluid van de openschuivende vloer had hem en James doen opkijken, maar toen

was het reeds te laat en waren Ophelia en Charles in de diepte verdwenen. Nu kwam James ook toelopen en met zijn krachtige zaklantaarn lichtte hij in de put en dan zagen ze in welke toestand van gevaar Charles en Ophelia verkeerden.

— Hou nog even vol! schreeuwde hij hun toe. Niet naar beneden kijken!

— Heb jij koord bij je, James?

— Ja Sir, antwoordde de reus, maar dat zal niet lang genoeg zijn. Bleek van angst krabde James zich het hoofd en zuchtend leunde hij tegen de muur, waarmee hij wilde te kennen geven dat hij ten einde raad was. En, zoals het toeval steeds onverwacht en onberekend een rol speelt, redde dit gebaar van moedeloosheid Ophelia en Charles het leven. Door tegen de muur aan te leunen, duwde James op zijn beurt tegen een vooruitspringende steen. Met een luid geraas schoof beneden in de put een vloer uit, juist op enkele meters onder Charles en Ophelia en tegelijkertijd viel van de plaats waar Templar zich bevond t.t.z. aan de rand van de put, een houten ladder naar beneden, tot op die vloer.

— Charles heeft de verkeerde hefboom in werking gesteld, dacht de grote avonturier. Die andere was dus een val, om diegenen, die niet tot de tempel behoorden, te doden. En dit is dus de betekenis van **DE DOOD IS ALTIJD WACHTEND!**

Dadelijk klauterden James en hijzelf langs de primitieve ladder naar beneden en toen ze tot op de hoogte gekomen waren, waar Charles en Ophelia, die bijna ten einde kracht waren, hingen, kostte het hun niet al te veel moeite om beiden te bevrijden en door middel van een koord de ladder te doen bereiken.

Toen ze eindelijk alle vier zich op de vloer bevonden, die nu de bodem van de put vormde, bekeek Templar eerst en vooral de kwetsuren van Charles en Ophelia. Die bleken gelukkig niet van ernstige aard te zijn en bestonden vooral uit lichte kneuzingen en schrammen. Ze stonden net op het punt weer omhoog te klauteren toen John Templar hen even weerhield en zei:

— Kijk! Hier bevindt zich een deurtje, en meteen duwde hij tegen het vermolmd hout. De deur gaf dadelijk toe en viel met luid geknars van scharnieren open. Het heldere daglicht stroomde naar binnen en de vier vrienden knipperden met de ogen en

konden de eerste ogenblikken niets onderscheiden. Geleidelijk echter wenden ze aan het licht en na een poosje zagen ze dat de deur toegang verleende tot een klein, afgesloten dal, begroeid met lage struiken. Diep haalden ze allen de frisse lucht in en betraden, gelukkig aan de dood te zijn ontsnapt, het lieflijk dal.

Pas waren de vier vrienden van hun eerste emoties bekomen, of reeds vielen nieuwe verrassingen hun ten deel, want, terwijl ze zich een weg baanden door het struikgewas trok een geluid, dat op een hevig gezoem van een bijenzwerm geleek, hun aandacht.

Toen ze echter allen aandachtig hadden geluisterd, fluisterde Charles:

— We bevinden ons net in een kerk!

— Inderdaad, mompelde John Templar, het lijkt of we hier dichtbij een of andere ceremonie zijn. Kom, laat ons verder gaan, dan kunnen we iets meer te weten komen.

Moeizaam gingen ze vooruit, totdat John Templar, die het hoofd van het troepje was, wenkte dat ze halt zouden houden.

Het struikgewas groeide niet meer verder en de vier avonturiers bevonden zich aan de rand van een zeer grote open plek.

Het schouwspel dat zich dan aan hun ogen voltrok was zo vreemd, interessant en tevens schrikwekkend dat de mannen en de jonge vrouw het nooit zullen kunnen vergeeten, hoe oud ze ook zouden worden.

Op de open plek in het struikgewas had een ceremonie plaats, waaraan vele honderden Tibetaanse boeren, lama's en hogepriesters deelnamen. In het midden van de plek was een soort altaar opgericht waar kruiden gebrand werden, die een eigenaardige, prikkelende geur verspreidden. Boven op het altaar stond de hogepriester, gehuld in een eenvoudig, wit, lang kleed en op zijn hoofd een rijkelijk versierde muts. Met de armen ten hemel gericht, aanriep hij luid en op zangerige toon de goden en riep luide kreten en woorden uit, die mompelend door de massa herhaald werden. Nu en dan hief de gehele massa de handen ten hemel en knielde daarna op de grond neer. Nadat dit zo een ruime tijd geduurd had, begon de schemering in te vallen. De hogepriester klom van zijn verhoging af en nadat hij in de handen geklapt had, kwamen verschillende lama's te voorschijn, die brandende fakkels droegen, waarmede ze een

lichtende kring rondom het altaar vormden. Enkele ogenblikken was het doodstil. Dan beklom een man, die naar zijn vreemd overladen kledij te oordelen, een tovenaars was, het altaar. Na even diep te hebben geademd, begon hij schreeuwend onsamenhangende klanken uit te stoten, woest heen en weer te lopen en zijn lichaam in de meest eigenaardige bochten te wringen. De menigte keek met ogen, groot, van ontzetting en bleek van angst naar het schouwspel.

Nadat de bezweringen ruim een half uur geduurd hadden, stootte Charles John aan en zei met ingehouden stem:

— John, kijk..... daar.....

Allen keken in de richting die door Charles aangewezen werd en zagen hoe in het wit geklede figuren te voorschijn traden, een dertig in aantal. Hun gezichten waren uitgehold en als doorschijnend, hun lange haren hingen verwilderd op hun schouders, en ze waren allen graatmager. Met verticaal vóór zich uitgestrekte armen traden ze met trage pas te voorschijn en stelden zich in 't gelid op vóór het altaar, waar ze dan als marmeren beelden, totaal verstijfd en uitdrukkingloos bleven staan.

— Als ik niet zo goed zou weten dat ze niet bestaan, zou ik zeggen dat het „voodoo's” zijn!

— Er zijn twee blanken bij, fluisterde Ophelia, die niet nalaten kon te rillen. En inderdaad hadden twee der figuren een blanke huidskleur, die sterk in tegenstelling was met de bruine der overige.

— Ja, John, zei Charles, ik heb eens iets gelezen over Voodoo's, dat moet het zijn, doden tot het leven opgewekt door middel van een geheime kracht.

— Maar dat is toch louter fantasie van schrijvers van griezelverhalen, zei Ophelia. Die bestaan toch niet!

— Ze lijken er toch erg veel op, zei Templar, en ik hoop dat ik dit geheim zal kunnen achterhalen.

Plots ging er onder de menigte een luid gemompel op toen de hogepriester langs de „Voodoo's” liep als een generaal, die zijn troepen keurt. Nadat hij enkele malen heen en weer had gelopen bleef hij voor een der gestalten staan en sprak haar op luide, bezwerende toon toe. Het gemompel had nu opgehouden en na enkele ogenblikken van beklemmende stilte trad de toegesprokene uit de rij en begaf zich, de armen vóór zich

uitgestrekt, rechts van het altaar, zwenkte en liep daarna recht vooruit, als had hij een bepaald doel voor ogen. John Templar en zijn vrienden keken belangstellend toe en Charles vroeg:

— Wat zou dit alles toch te beduiden hebben? Plots echter zweeg hij en verblekend vervolgde hij: — Hij gaat recht op dat dampende stuk grond af, John! Dat is zeker gras dat in brand gestoken werd en men wil die man op dergelijke wijze folteren.

— Niets van dit alles, Charles! antwoordde de grote onbekende. De ongelukkige begeeft zich in het kokend moeras, en we bevinden ons hier waarschijnlijk aan de voet van een vuurberg.

— Maar waarom doet hij dat toch, Sir! zei James woedend. Kunnen we die man niet redden?

— Dat hoort bij de ceremonie, antwoordde Templar, en zo wij een stok in het wiel zouden steken zou de massa zich als razend op ons werpen en zouden wij misschien ook in het kokend moeras terecht komen!

De Voodoo was nu aan de rand van het moeras gekomen. Ademloos volgde de massa zijn bewegingen en er heerste een diepe stilte. Nog één stap en de man was in het moeras en zou hij zich in de ziedende, breiachtige massa bevinden.

Ophelia Morgan had met kloppend hart en dichtgesnoerde keel het vreselijk tafereel gevolgd en had alle moeite ter wereld gehad om zich goed te houden. Toen ze echter zag dat een mens, al had hij dan ook veel weg van een geestesverschijning, levend verbrand ging worden, kon ze zich niet langer meer bedwingen, en, de handen voor de ogen slaand, uitte ze een scherpe, doordringende gil, die duizendvoudig door de bergen weerkaatst werd.

De consternatie bij de lama's en toeschouwers was groot. Allen hoorden dat de gil niet vanuit hun midden was weerklonken en ook het offer, dat zich in het moeras begaf, kon geen geluid voortbrengen. De massa was ervan overtuigd dat het een gil der geesten was en knielde neer. De hogepriester echter begreep onmiddellijk dat er iets abnormaals aan de hand was en beval de Voodoo's, die vóór het altaar opgesteld waren, de streek grondig te onderzoeken en de indringers te vatten, want het was ten strengste verboden aan gelijk wie van

een andere streek, zich in het dal, dat het „Dal der eeuwige Vreugde” genoemd werd te bevinden en er een ceremonie bij te wonen. Luid weerklonken zijn bevelen en de voodoo's verspreidden zich naar alle kanten en onderzochten het kreupelhout, ongevoelig voor schrammen en het prikken van de nijldige dorrens.

Nadat Ophelia de luide gil geslaakt had was het haar of de wereld ineenstortte, en ofwel tengevolge van de hevige emoties ofwel door de doorgestane vermoenissen en ontberingen der laatste dagen, verloor ze het bewustzijn. Terwijl Charles en John Templar haar trachtten bij te brengen, riep James plots uit:

— Sir, daar komt zo'n gekke vent op ons af! En daar nog één, en nog één. Wacht, ik zal die misbakken spoken eens mores leren!

En met gebalde vuisten trad James de meest eigenaardige tegenstanders die hij ooit gehad had en nog zou hebben, tegevoet.

Templar riep de reus toe terug te keren, doch voor de eerste maal gehoorzaamde James niet, doch trad uitdagend op zijn vijanden toe. En het was ook voor James de eerste maal dat hij zo vlug en afdoend het onderspit moest delven. In enkele seconden tijds was de reus onschadelijk gemaakt en was hij aan de handen gebonden. John Templar en Charles tilden de nog altijd bewusteloze Ophelia op en volgden zonder tegenstand de voodoo's, die hen tot bij de hogepriester leidden. Toen ze allen geboeid voor deze machtige Tibetaan stonden, richtte hij zich tot hen en zei dat de straf die op indringing stond de doodstraf was. John Templar deed het verhaal hoe ze door louter toeval het dal der Eeuwige Vreugde bereikt hadden. Met grote onverschilligheid hoorde de hogepriester het gehele verhaal aan en nadat hij de schouders had opgehaald, gaf hij bevel zijn vier gevangenen weg te voeren.

*

John Templar, Charles en James waren te zamen opgesloten in een ruim vertrek, dat verlicht werd door aan de muur geplaatste toortsen. Een tijdlang hadden ze het stilzwijgen bewaard, doch na een poosje zuchtte Charles diep.

— Nu geloof ik dat we er niet meer uitgeraken, John zei hij. Zoals ik heb kunnen

zien kennen deze mannen geen enkel gevoel van medelijden.

— Zo lang er leven is, is er hoop, Charles, zei Templar. Niet versagen, dat is onze leus!

— James, die zijn nederlaag nog steeds niet te boven gekomen was, bromde verwensingen aan het adres van de „spoken,” zoals hij de zonderlinge verschijningen noemde.

Nadat John Templar zijn jonge vriend zo veel mogelijk gerustgesteld had en verzekerd dat Ophelia, die ergens anders ondergebracht was, niets zou overkomen, weerklonken plots naderende voetstappen en werd de deur opengeworpen. De hogepriester, nog steeds in vol ornaat en in gezelschap van verscheidene lama's en „voodoo's”, trad het vertrek binnen. Nadat hij zijn gevangenen had doen rechtstaan, richtte hij het woord tot hen in de volgende bewoordingen:

— Gevangenen, gij hebt het dal der Eeuwige Vreugde betreden en daarvoor zult gij binnen drie dagen moeten sterven. Er is echter nog één kans en wel wanneer gij aan mijn bevelen wilt gehoorzamen en de drank der Eeuwige Vreugde wilt drinken.

Templar keek de spreker geringschattend aan en met een ironisch gebaar op de voodoo's wijzend, die zich in het vertrek bevonden vroeg hij:

— Zijn dat soms lieden die de drank der Eeuwige Vreugde hebben gedronken?

De priester knikte instemmend.

— Dan kan ik de tolk zijn van ons allen, zei de grote onbekende, en U vertellen dat wij op uw verzoek niet zullen ingaan en liever de dood verkiezen.

— Zoals U het wilt, vreemdeling, zei de hogepriester ijskoud. Ik geef U echter nog één kans: U kunt heel de nacht overwegen wat het beste voor U is en indien U van mening verandert kunt U me zulks morgenochtend laten weten.

De hogepriester draaide zich om en verliet het vertrek en de weinige seconden, die Templar gegeven waren, nu de aandacht van alle aanwezigen op de vertrekkenden was gericht, deden hem bliksemsnel handelen.

Een vlugge stap bracht hem bij de stenen tafel waarop de hogepriester de bekers met de drank der Eeuwige Vreugde had doen neerzetten en vlug goot hij een gedeelte van

het vocht in zijn daartoe klaargehouden veldfles. De handeling had minder lang geduurd dan nodig is om te beschrijven en geen der aanwezigen had het opgemerkt.

Na het vertrek van de groot-lama verliepen ook op hun beurt de lama's en voodoo's de kamer, terwijl één hunner de drinkbekers meenam.

Toen de zware deur met een luide slag achter de laatst vertrekkende was dichtgevallen en de grote avonturier zeker was dat niemand hen kon beluisteren, gaf hij de totaal verblufte Charles het bevel de grote reiszak, waarin zich een tamelijk uitgebreide apotheek bevond, uit te pakken. Het feit dat de hogepriester zo volledig op zijn voodoo's en de stevigheid van de gevangenis bouwde, had hem er alleen toe gebracht de mannen van hun wapens te ontlasten doch had hun het gewone reisgoed gelaten zonder er veel aandacht aan te besteden. Met een paar woorden bracht de grote avonturier zijn vrienden op de hoogte van zijn plannen, die er vooral op berekend waren aan de greep van de Groot-Lama te ontsnappen en dit zonder veel risico.

Als ervaren scheikundige en op de hoogte van de meest moderne onderzoekingsmethodes op het gebied van verdovende en wilsverlammende middelen, had Templar zonder veel moeite kunnen uitmaken dat de zgn. „voodoo's” niet anders waren dan mensen die onder een soort hypnose leefden en hij begreep tevens dat de zgn. drank der Eeuwige Vreugde daarvan de oorzaak was.

Gewapend met allerlei zuren en zouten en na verschillende verbindingen van de vloeistof die hij had bemachtigd te hebben gemaakt, kon hij met zekerheid de samenstelling van de drank der Eeuwige Vreugde vaststellen. Het was hoofdzakelijk een mengsel van *Belladonna*, *Marikuana*, lotussap en morfine. Om deze vier stoffen te neutraliseren was er kinine nodig, adrenaline en arsenicum in kleine hoeveelheid, ingrediënten die gelukkig allen in de apotheek van Templar aanwezig waren. Vanzelfsprekend zou zeer voorzichtig met het desintoxicatiemiddel dienen te werk te gaan en de sterkte ervan aangepast aan de lichamelijke constitutie van de gehypnotiseerde en de hoeveelheid vloeistof die was ingenomen geworden.

Het hele onderzoek en de samenstelling van het tegengift had enkele uren in beslag genomen, doch nu konden de drie mannen met gerust hart de komende dingen tege-

moet zien, zodat ze er zelfs toe konden besluiten een paar uur noodzakelijke nachtrust te genieten, want ongetwijfeld zou de komende dag héél wat van hun kracht en energie vergen.

HOOFDSTUK IV

Waarin Jongden Khan vals speelt en de Savigny zijn positie versterkt.

Het hoofdkwartier van de Tibetaanse roversbende was gelegen op een hoogvlakte van het rotsgebergte. Deze plaats was niet alleen gunstig gekozen omdat ze een uitstekende uitkijktoren vormde en kilometers ver de omtrek kon nagegaan worden, maar ook omdat de in de rotsen uitgehouwen holen goede schuilplaatsen waren en de rovers tegen de felle koude 's nachts beschermden.

In een der rotsholen was de verblijfplaats van de aanvoerder van de bende.

In een grote, open, natuurlijk-gevormde haard, te midden van de tamelijk grote ruimte, brandde een vuur, dat een rood schijnsel wierp op de wanden en de voorwerpen. Men zou moeilijk hebben geloofd dat men zich in een rotsholte bevond.

De wanden van de rots waren bedekt met prachtige Oosterse tapijten, overal stonden kostbare kunstvoorwerpen en in een der hoeken bevond zich een wapenopslagplaats. Allerlei soorten wapens, van het antiekste geweer tot de meer moderne Mauser's toe, stonden of lagen in wanorde bij elkaar, doch alle waren in prefecte staat en goed onderhouden.

De aanvoerder der bende, Jongden Khan, zat zwijgzaam bij het vuur en keek aandachtig naar een zeer jonge vrouw, die eveneens bij het laaiend vuur gezeten, zich vermaakte met de inhoud van een juwelenkist uit te schudden op de grond en daarna de fonkelende, schitterende voorwerpen er weer netjes in te leggen.

Na een poosje scheen die bezigheid haar echter te vervelen en met een ruk zette ze de doos met haar inhoud van zich af. De jonge Tibetaanse behoorde klaarblijkelijk tot een rijke stam, te oordelen naar de rijke, welde-rige gewaden, die ze droeg en de juwelen die ze om haar hals en polsen had. Haar ge-

laatskleur was niet zoals deze van de gewone Tibetaanse vrouw, t.w.z. donkerbruin, maar iets lichter, de kleur die de blanke vrouwen krijgen wanneer ze een tijd aan zee vertoeven en waar ze zo trots op zijn. Gedachteloos keek de jonge vrouw naar de vlammen en ze was zodanig in haar dagdromen verdiept, dat ze met een kleine kreet rechtsprong, toen de bendevoorman haar bij haar naam noemde!

— Igonga!

De Tibetaan lachte toen hij het meisje zag schrikken.

— Je moet geen angst hebben, Igonga! zei hij, terwijl een meelijwekkende glimlach om zijn mond speelde. Er zal jou immers niets overkomen, dat weet je toch.

— Wat kan een vrouw nog verwachten van een man, die haar geroofd heeft? vroeg Igonga op de bescheiden, zangerige toon, eigen aan de Tibetaanse vrouwen.

— Heb ik je soms slecht behandeld? vroeg de man en zijn gelaat vertrok zich in een sombere plooi. Of heeft een van mijn mannen soms èèn haar op je hoofd gekrenkt?

De jonge vrouw schudde ontkennend met het hoofd.

— Nu dan, zei de leider, je weet dat je van mij niets te vrezen hebt. Ik hou je echter zo lang hier gevangen tot je vader mij toelating geeft je te huwen, en hij zal de koop niet betreuren.

— Mijn edele vader zal nooit zijn toestemming geven tot een dergelijk huwelijk! antwoordde Igonga. Je weet niet welk een koppig en wreed karakter hij heeft. Hij heeft zich nog nooit in zijn leven door iemand de wet laten voorschrijven of zich gewonnen gegeven.

Jongden Khan haalde de schouders op en wilde antwoorden, toen plots een der schildwachten, die steeds op de uitkijk stonden, kwam binnengestormd met de mededeling dat de troep in aantocht was en dat ze een blanke man met zich meevoerden.

— Ze schijnen in een opgewonden stemming te verkeren, mompelde de aanvoerder, die door middel van een ouderwetse verrekijker gadesloeg hoe zijn mannen de rots beklimmen.

— En de blanke is niet geboeid en loopt uit eigen beweging met hen mee. Vreemd . . .

De leden der bende waren nu reeds zo dichtbij genaderd dat hun opgewonden kreten en vrolijk geschreeuw tot boven op de hoogvlakte doordrong en de hoofdman

vroeg zich tevergeefs af wat er gebeurd kon zijn.

Lang hoefde hij zijn nieuwsgierigheid echter niet op de proef te stellen, want daar kwamen de eerste mannen reeds, buiten adem van de lange tocht, op de hoogvlakte.

De aanvoerder van de troep trad op de bendeleider, die buiten getreden was, toe en deed hem in enkele woorden het verhaal van de vreselijke aardbeving en de tussenkomst van de burggraaf. Hij vertelde hoe de boze geesten zich van hen hadden mees-tergemaakt en hoe de blanke toenaar hen allen van een gewisse dood had gered.

— Breng de gevangene hier! beval de hoofdman.

— O, maar hij is niet langer onze gevangene! antwoordde zijn ondergeschikte, terwijl hij protesterend zijn hand ophief.

— Hij is onze weldoener, hij is een toevenaar! En hij zegt iets af te weten van de Heilige Juwelen.

— Breng hem in ieder geval hier, snauwde de hoofdman zo luid dat Igonga angstig in een der donkere hoeken van het vertrek wegkroop.

Toen de aanvoerder weg was keek de bendevoorman hem nadenkend en somber na.

Wat was er met zijn mannen aan de hand? Het was de eerste maal dat een van hen zich zo tegenover hem aanstelde. Wat had die blanke hun gezegd? Was deze vreemdeling van plan hem van zijn leidersplaats te beroven, wilde hij opstand onder de mannen uitlokken en was hij misschien een of andere spion? En wat wist hij af van de Heilige juwelen? De bendevoorman besloot deze vragen zo vlug mogelijk door zijn gevangene zelf te laten beantwoorden en hij nam zich voor niet te veel geduld te oefenen en indien hij koppig bleek te zijn hem door middel van folteringen aan het praten te krijgen.

Het duurde niet lang of de burggraaf, in gezelschap van enkele der rovers, trad het vertrek van de hoofdman binnen.

Tot grote verwondering van deze laatste gedroeg zijn gevangene zich helemaal niet als dusdanig, maar hij maakte een hoofse buiging en zei op minzame toon:

— Gegroet, edele heer! Ik hoop dat mijn verblijf hier U niet te veel last zal berokkenen.

— Hebben mijn mannen U niet verteld... begon de bendevoorman.

De burggraaf onderbrak hem echter en zei:

— Het schijnt, edele heer, dat U verkeerd ingelicht bent over mij. Naar wat ik van uw mannen gehoord hebt, dacht U dat ik een soort spion was en dat ik er op uit was om U en uw mannen in een hinderlaag te lokken. Daar is echter niets van waar en ik ben in tegenstelling met hetgeen U meent, van plan U zoveel mogelijk behulpzaam te zijn en U, aan de hand van nuttige inlichtingen, een dienst te bewijzen.

De bendevoorman was echter niet overtuigd en toen de Savigny dit zag, zei hij:

— Ik meen, edele heer, dat ik gedurende de laatste uren genoegzaam bewezen heb dat ik het met U en uw mannen goed voor heb. Waarom zou ik hen anders gered hebben tijdens de aardbeving?

De enkele mannen die binnen waren begonnen daarop de kalmte en de toverkracht van de burggraaf luid te prijzen en de bendevoorman scheen min of meer overtuigd van de goede bedoelingen van de blanke.

— Igongal! riep hij, terwijl hij tevens in de handen klapte.

De jonge vrouw, die wist dat dit gebaar te beduiden had dat ze thee moest zetten, kwam uit haar hoek te voorschijn en vulde een aarden pot met water, die ze daarna boven het vuur hing.

Nieuwsgierig keek de burggraaf naar de mooie, jonge vrouw, die zo weinig bij dit milieu paste en hij nam zich voor zo spoedig mogelijk uit te vinden hoe ze tot hier geraakt was, daar hij wel vermoedde dat er iets in het spel was dat het daglicht niet kon velen.

Toen ze ieder een grote, uit ruw aardewerk vervaardigde kop thee, waarin volgens Tibetaanse gewoonte, een klompje boter gedaan was, vóór zich hadden, besloot de roverhoofdman dat het het goede ogenblik was om zijn gevangene aan de tand te voelen en hem enkele vragen te stellen in verband met zijn aanwezigheid in het Himalayagebergte.

De burggraaf, die bemerkte dat zijn „gastheer” hem reeds enkele malen onderzoekend had aangekeken, vermoedde dat de hoofdman hem wilde ondervragen en hij besloot hem vóór te zijn en de leiding van het gesprek zelf op zich te nemen.

— Edele heer, begon de burggraaf, uw mannen hebben mij reeds medegedeeld dat ze me op uw bevel moesten gevangen

nemen, en dit in verband met de diefstal der Heilige juwelen. In verband daarmee kan ik U zeer van dienst zijn, daar de rovers van de Heilige schat eveneens met al mijn persoonlijke bezittingen, die een zo grote waarde hebben als de Heilige Juwelen, aan de haal zijn. Daar de vernoemde juwelen voor mij geen waarde hebben, doch ik graag mijn eigen fortuin terug zou hebben, stel ik voor dat we elkaar zo veel mogelijk behulpzaam zijn, ik met het verstrekken van informatie U met de hulp van uw mannen.

De burggraaf sprak opzettelijk over de gefingeerde diefstal van zijn bezittingen, omdat hij vooral de schijn niet wilde verwekken als zou hij zich interesseren voor de Heilige juwelen. Ingespannen bespiedde hij de uitwerking, die zijn woorden hadden bij de hoofdman, doch diens donkere gelaat verried geen enkele gemoedsaandoening en met kloppend hart wachtte de Savigny op zijn antwoord.

Na enkele minuten van stilzwijgen verbrak Jongden Khan de stilte met de woorden:

— Wat hebben zij van U gestolen en wie heeft het gedaan?

Koortsachtig werkte nu het brein van de Savigny, want hetgeen hij moest verhalen, waren niets anders dan louter verzinsels. Hij had echter snel een min of meer aannemelijk verhaal uitgevonden en met een geveinsde verontwaardiging zei hij:

— Mijn bezittingen, edele heer? Ze waren de moeite waard, dat kan ik U verzekeren en degene die ze meegenomen heeft hoeft zich voor de toekomst geen zorgen te maken. Mijn bezittingen bevatten onder meer een snoer echte parelen, goud en diamanten, dit alles de erfenis van mijn moeder. Ik was namelijk met drie van mijn vrienden naar het Himalaya-gebergte gereisd, opdat we ons daar in studie zouden kunnen verdiepen. Daar we besloten hadden niet weer te keren, had ik heel mijn bezit meegenomen. Later bleek echter dat ik niet met filosofen, maar met beroepsdieven ben afgereisd! De burggraaf had opgemerkt dat Jongden Khan 's ogen, bij het opsommen van de bezittingen, waren beginnen te schitteren en de Savigny begreep duidelijk dat, indien zijn verhaal waarheid geweest was, en hij de roverhoofdman de heilige juwelen zou helpen weervinden, de Savigny eveneens het slachtoffer van Khan zou worden. De burggraaf wou echter alleen de mannen van Khan gebruiken om Templar te doen opsporen en in het

bezit trachten te geraken van de heilige schat.

Hoe dit alles zou gebeuren, dit wist de burggraaf nog niet, doch hij vertrouwde erop, dat het lot hem ook ditmaal welgevallig zou zijn!

Tenslotte scheen Khan overtuigd te zijn van de goede inzichten van de Savigny en de laatste gaf te kennen dat er dadelijk enkele mannen zouden op uitgestuurd worden om Templar en zijn vrienden op te sporen en hij gaf de richting aan waar hij door de grote avonturier was verrast geworden en deze zich van de juwelen had meester gemaakt. De hoofdman gaf onmiddellijk bevel dat een groot deel zijner mannen die streek in alle richtingen zou doorkruisen, welk bevel op staande voet werd uitgevoerd. Nadat de verkenners vertrokken waren wendde Jongden Khan zich tot Raoul de Savigny en zei op geheimzinnige toon:

— Ik hoop nu, dat U uw bezittingen en ik de heilige juwelen zullen bekomen!

*

De burggraaf werd na het gesprek met de hoofdman naar een soort grote grot gebracht, waar de leden der bende huisden en waar zich tevens hun slaappleatsen bevonden.

In tegenstelling met de verblijfplaats van Khan was deze grot niet versierd en de kille muren, de stalagmieten, die in vreemde vormen hingen, deden de burggraaf rillen.

Zijn begeleider wees hem een soort bed van droog gras aan en beduidde hem dat hij daar kon slapen als hij wou; de Savigny bedankte en zei dat hij even een kijkje ging nemen buiten de grot.

De leden van de bende hadden voor de grot een vuur aangelegd en braadden er een groot stuk wild boven. Uit de gesprekken vernam de burggraaf dat de rovers in hun „vrije tijd” voornamelijk leefden van de jacht. In de rotsen krioelde het van een soort berghert, waarvan het malse vlees zeer lekker is. Verder maakten ze een soort kaas en vulden hun proviand regelmatig aan met gestolen goederen en tot zijn grote verwondering zag de burggraaf dat ze een tamelijk grote voorraad hadden van ingeblikte eetwaren, afkomstig uit de Engelse nederzettingen buiten Tibet, en zelfs waren er sigaretten van bekende Engelse merken.

Nadat hij met verschillende der mannen een praatje gevoerd had over de jacht, viel het de Savigny op dat hij met een eerbied behandeld werd die de rovers zelfs niet tegenover hun hoofdman betoonden. Die eerbied, meende de burggraaf, ging gepaard met een soort angst, die primitieve volkeren betonen tegenover tovenaars en mensen die zeggen toverkracht te bezitten.

Waarschijnlijk staat het nog steeds in verband met de geschiedenis der aardbeving, meende de Savigny, en hij overdacht dat die macht, die hij over de rovers had, hem nog wel van pas zou kunnen komen. En plots, als in een flits, kreeg hij het idee dat hij er alle belang bij zou kunnen hebben de rovers totaal in zijn macht te krijgen, zodanig dat ze hem en niet hun leider Khan zouden gehoorzamen. Wat er zou gebeuren als de mannen van Khan de heilige juwelen zouden weten te bemachtigen, kon de burggraaf niet vooruit weten, doch dat het een harde strijd zou worden, dat was iets dat met zekerheid kon voorspeld worden.

Daarom zon de Savigny op een middel om de rovers geheel aan hem te onderwerpen.

Plots verhelderde een brede glimlach het gelaat van de burggraaf en hij dankte zijn goed gesternte dat hem zulk een gelukkige inval verleend had.

De rovers hadden hun maal beëindigd en lagen lui rondom het smeulend vuur; ze waren gewikkeld in dekens, daar de schemering reeds begon te vallen en het reeds koel werd op de hoogvlakte.

Plots weerklonk een luide marsmuziek.

De rovers sprongen verschrikt recht, doch de Savigny gebod hun kalm te blijven en vooral geen geluid te geven of te bewegen.

— Ik ben in verbinding met de goden, zei hij, blijf stil anders zou het erge gevolgen kunnen hebben.

De rovers zagen bleek van angst, keken elkaar verschrikt aan en luisterden naar de voor hen zo vreemde geluiden.

De burggraaf had innerlijk pret om de naïeveteit van de rovers en zonder het te laten merken verdraaide hij de knop van het zak-radio toestel, dat hij reeds al die tijd bij zich had gedragen.

Nu weerklonk een melodieuze Weense wals en de mannen keken verwonderd naar de lucht, als verwachtten ze er zich aan dat een of andere geest ging verschijnen.

— Nu sta ik in verbinding met geesten

van een andere wereld, zei de Savigny op geheimzinnige fluistertoon. Luister..... luister..... Het was muisstil en zacht weerklonken de harmonische klanken der muziek door de aether.

— Ik zal de geest doen spreken, fluisterde de burggraaf, luister.....

En weer draaide hij aan de knop en een luide stem weerklonk.

— Hier de B.B.C. Dames en Heren, luistert nu naar de avonduitzending van de nieuwsberichten!

En terwijl de spreker de laatste nieuwtjes van binnen- en buitenland nonchelaan meedeelde, zaten de rovers in angstige spanning te luisteren naar de voor hen onbegrijpelijke klanken en de burggraaf lachte inwendig om hun onnozelheid.

De stem die door de radio klonk hielden ze voor het geluid van een goede of boze geest, en de burggraaf beschouwden ze als een machtig tovenaar! Doch dan bedacht de Savigny dat de naieve Tibetanen misschien nog niet zo geheel en al gek waren. Was het inderdaad geen wonderlijk, ja iets, dat men van op duizenden kilometers afstand een stem kan horen, zo duidelijk of men er bij is? En welke geheime, onbekende krachten zijn nog voor de mens verborgen, krachten, die, moesten ze ontdekt en benut worden, de beschaafde mens zo vreemd zouden toeschijnen als de radio voor de Tibetaanse rovers?

Plots hield de stem op met spreken en de burggraaf vond dat de séance reeds lang genoeg geduurd had en hij zette het toestel af.

Nog enkele minuten duurde het vooraleer één der rovers zich tot de burggraaf durfde wenden en in hun ogen las de Savigny grote bewondering en tegelijkertijd angst.

Tenslotte nam een der mannen het woord en op fluisterende toon vroeg hij:

— Was het een boze geest, edele heer? En wat heeft hij gezegd?

— Het was een goede geest, antwoordde de burggraaf, en uit wat hij zei meen ik verstaan te hebben dat er weldra een nieuwe leider van uw bende zal zijn.

De mannen antwoordden of vroegen niets meer doch de blikken van verstandhouding, die ze elkaar toewierpen, en de houding, die ze tegenover hem aannamen, waren voor de burggraaf voldoende bewijzen dat hij in zijn opzet geslaagd was en dat hij vanwege Jongden Khan niets meer te vrezen had.

De nacht was nu ingetreden en één voor één begaven de rovers zich naar hun slaappleaats, na de burggraaf eerbiedig gegroet te hebben. De Savigny gevoelde echter geen lust om op de hoop onrein gras te liggen; met enkele droge takken onderhield hij het vuurtje en besloot nog enkele uurtjes buiten te blijven. Nadat hij enige tijd in gedachten verdiept gezeten had, hoorde hij achter zich gekraak en het naderen van voetstappen. Vlug wendde de burggraaf zich om en zijn hand zocht reeds naar zijn revolver, toen hij echter zag dat het de jonge vrouw was, die hij bij Khan gezien had, die op hem toetrad. Zonder een woord te spreken kwam ze naast de Savigny zitten en stak haar fijne handen uit naar het vuur om ze te warmen.

Daar de Savigny zag dat ze rilde van de kou nam hij een der dekens die de rovers naast hem hadden gelegd en wikkelde het rond het meisje.

Op dat ogenblik laaide het vuur op en de burggraaf zag dat de jonge Tibetaanse weende. Daar de burggraaf niet op de hoogte was en hij vermoedde dat Igonga de vrouw van de hoofdman was vroeg hij:

— Is er iets aan de hand met uw echtgenoot, Igonga?

De jonge vrouw snikte even en antwoordde:

— Hij is mijn echtgenoot niet, edele heer, ik ben zijn gevangene.

— Gevangene? vroeg de Savigny verwonderd. Bedoelt u dat hij u hier houdt tegen uw wil?

Igonga knikte en met enkele woorden vertelde ze de Savigny haar geschiedenis, de schaking, de huwelijksstoestemming waartoe Khan haar vader wilde dwingen en de slechte verzorging die ze in het kamp van de rovers had.

De burggraaf was verontwaardigd over de handelwijze van Khan tegenover de jonge vrouw en hij zwoer dat hij alles in het werk zou stellen om haar te bevrijden.

Met tranen in de ogen dankte Igonga hem en nadat ze nog een tijdje in het vuur had gestaard, verwijderde zij zich even geruisloos als ze gekomen was.....

De volgende morgen begaf de burggraaf zich naar het vertrek van Khan, waarheen hij geroepen was.

De hoofdman had net zijn ontbijt beëindigd en Igonga nam de restjes en de ruwe koppen weg.

Met een wenk gaf de hoofdman te kennen

aan de burggraaf dat hij op een der primitieve zitjes, het waren namelijk stukken rots, die min of meer de vorm van een zetel hadden, kon plaats nemen.

— Ik heb van mijn mannen vernomen, heer, dat u met de geesten in verbinding geweest bent, zei de hoofdman plots op ironische toon, terwijl hij de burggraaf van het hoofd tot de voeten opnam.

Inderdaad was een der mannen, hij, die altijd de rol van verrader speelde en steeds alle praatjes en nieuwtjes aan zijn chef overbracht, bij de hoofdman gekomen en had deze alles verteld van de muziek en de geheimzinnige stem.

Jongden Khan had met ongeloof naar het verhaal geluisterd en alhoewel hij zichzelf trachtte te overtuigen dat zoiets als geesten niet bestond, toch was hij te veel een kind van Tibet, dat hij in zijn binnenste begon te twijfelen. Hij had reeds zo vele verhalen gehoord, zoveel horen vertellen door pelgrims over wonderen en al deze vertelsels waren onbewust een deel van zijn geest geworden. Het gevolg was dat hij dadelijk 's morgens de Savigny deed ontbieden, daar hij zich persoonlijk wilde overtuigen van de zogenaamde toverkracht van zijn gevangene. Hij was ervan overtuigd dat de burggraaf een of andere truc gebruikt had om zijn mannen te overbluffen en druk op hen uit te oefenen. De hoofdman vreesde dat hij geen invloed meer op de leden zijner bende zou kunnen uitoefenen en daarom wilde hij alles in het werk stellen om het geheim aan zijn gevangene te ontfutselen. Indien hij ervan op de hoogte was zou het gemakkelijk zijn, zijn gevangene uit de weg te ruimen en was hij opnieuw heer en meester van de bende.

De burggraaf glimlachte, daar hij vermoedde welke innerlijke strijd Khan voerde.

— Ik heb met de geesten gesproken, zei hij tot de hoofdman.

— Wilt u het dan eens herhalen in mijn aanwezigheid? vroeg Jongden Khan, die door de zelfverzekerdheid van de burggraaf min of meer in de war gebracht was.

— Jazeker, antwoordde de burggraaf een en al bereidwilligheid. Even wachtte hij en sloot zijn ogen, als wilde hij zich concentreren. Zonder dat Khan het merkte bracht hij zijn hand naar zijn zak en draaide de knop om.

Onmiddellijk weerklonk een opgewekte muziek die na een poosje ophield, waarna een vrouwenstem een volgend nummer aan-

kondigde. De roverhoofdman keek de burggraaf aan met afwisselend angstige en dan weer woedende blikken. Totnogtoe had hij niet geloofd aan de praatjes die de ronde deden, maar nu begreep hij dat zijn gevangene kans had zich aan het hoofd van zijn bende te plaatsen. Hij was echter niet van plan zijn leidersplaats prijs te geven zonder strijd en koortsachtig zocht hij in zijn geest naar een middel om de Savigny's geheim, of het dan toverkracht was of niet, te weten te komen. Igonga kwam met de afgespoelde koppen terug en plots kreeg Khan een inval. Had men hem niet komen vertellen dat de jonge vrouw 's nachts bij de gevangene geweest was en zag hij nu ook hun blikken van verstandhouding niet?

Ja, dat was het. Hij zou trachten, door middel van een of andere list, bijvoorbeeld... ja, bijvoorbeeld door dobbelspel het geheim te ontfutselen!

De inzet van de gevangene zou zijn geheim zijn, en zijn inzet, die van Jongden Khan zou..... Igonga zijn!

— Wat zou u denken van een partijtje dobbelen? vroeg de hoofdman en hij trachtte zijn stem zo onverschillig mogelijk te doen klinken.

— Dobbelen? vroeg de burggraaf verwonderd, daar hij nog niet geraden had welke de bedoelingen van Khan waren.

— U weet toch dat ik niets meer bezit!

— Jawel, u bezit toverkracht! antwoordde Khan en hij legde de nadruk op het laatste woord.

Dan drong het tot Raoul de Savigny door wat de rovershoofdman eigenlijk van hem wou.

Hij was echter nieuwsgierig welke de inzet van Jongden Khan zou zijn en hij vroeg dus:

— En wat als ik win?

— Als u wint dan bekomt u Igonga!

— Igonga? vroeg de Savigny eerst verwonderd, maar dan besefte hij dat de Tibetaan meende dat hij, de Savigny, iets gaf om de jonge vrouw, en hij was tegelijkertijd verontwaardigd en ontroerd daar de rover het meisje behandelde als was het een koopwaar of een stuk vee.

De burggraaf begreep evenwel dat hem geen keus gelaten zou worden en dat hij verplicht was het spel met de hoofdman te spelen.

De ogen van Jongden Khan schitterden verdacht, toen de Savigny zich tot dobbelen

bereid verklaarde en de burggraaf begreep dat de hoofdman iets in het schild voerde. Hij vreesde echter niet voor de einduitslag, want op het gebied van kansspel kan de burggraaf met brio zijn mannetje staan.

Op een wenk van Jongden Khan, hurkte de Savigny neer, terwijl de hoofdman in een beker, vervaardigd uit een koehoorn, prachtig besneden en met goud en zilver ingelegd, de dobbelstenen doorheen schudde, om ze daarna, met een korte ruk op de vloer te laten rollen.

De stenen, van prachtig Tibetaans maaksel, waren uit zuiver ivoor, dat vergeeld was van ouderdom, vervaardigd. Ze waren besneden met allerlei figuurtjes, op elk van de zes kanten, figuurtjes die een zekere getalswaarde hadden, welke de burggraaf zonder veel moeite had kunnen ontcijferen. Het voornaamste figuurtje was een zittende Boedha, die een getalswaarde had van 10 en min of meer herinnerde aan de koning van het Amerikaanse dobbelspel. De andere cijfers waren 5, 4, 3, 2, en 1 en waren eveneens door figuurtjes uitgebeeld.

De eerste worp van de hoofdman was schitterend te noemen, want hij wierp een 10, een 4 en een 3, hetgeen samen 17 vormde. De oogjes van de Khan glommen slim toen hij de hoorn aan de Savigny overhandigde. Hij rekende erop dat zijn tegenstander na drie worpen volkomen verslagen zou zijn en wreef zich triomfantelijk de handen.

De burggraaf vertrok geen spier van zijn gelaat toen hij de werpbeker ter hand nam en de stenen bijeen raapte. Als man van het „vak" had hij onmiddellijk gezien, dat de hoorn van speciaal maaksel was en men, door er de stenen op een zekere manier in te plaatsen, de uitkomst kon beïnvloeden. Ook de wijze waarop de stenen geschud en geworpen werden was op berekening gebouwd; kortom heel het systeem was op valsspelen ingesteld.

De Savigny vertrok zijn mond in een onmerkbaar glimlach; herhaaldelijk had hij tijdens zijn avontuurlijke loopbaan met valspelers van internationaal allooï kennis gemaakt en ten koste van duizenden francs, die hij bij het spel verloor, had hij zich de knepen van het „vak" eigen gemaakt. Nooit echter had hij toen kunnen vermoeden, dat hij eenmaal nog die handigheid zou moeten aanwenden om in het Tibetaanse rotsgebergte een roverhoofdman repliek te geven.

Met een vlugge, niet te controleren bewe-

ging, liet de Savigny de stenen op een speciale wijze in de beker vallen, schudde ze even en wierp dan met een afgemeten ruk.

De proef gelukte uitstekend, want het was zijn bedoeling geweest hetzelfde getal te werpen als zijn tegenstander. Ook hij had een 10, een 4 en een 3 gegooïd.

De Khan kon zijn ogen bijna niet geloven en keek de burggraaf onderzoekend aan. Deze echter, liet niets blijken van zijn ingehouden pret, vermengd met een zekere minachting tegenover de rover, die hem met valsspelen trachtte uit te schakelen. Hij begreep nu duidelijk de bedoeling van de Khan, die hem zijn z.g. geheim van zijn toverkunst wou ontfutselen en, eenmaal in het bezit hiervan, niet veel moeite zou hebben om zijn benedeleden zodanig te beïnvloeden dat ze de burggraaf zouden doden. De Savigny zag in dat hij met de grootste voorzichtigheid te werk diende te gaan en vlug maakte hij zijn plan op.

Hij nam zich voor nog twee maal dezelfde worp te doen als zijn tegenstander, om daarna alles op een worp te zetten. En zo gebeurde het ook. Kleine zweetdruppeltjes stonden op het voorhoofd van de Khan, toen hij nog twee maal na elkaar, de burggraaf hetzelfde getal zag werpen, n.l. 24, het getal dat de hoofdman zelf twee maal had bereikt. Zijn ogen waren met bloed doorlopen, toen hij voor de vierde maal de beker schudde en zich concentreerde om het hoogste getal, n.l. 30, t.w. de drie Boedha's, te gooien.

Of het te wijten was aan zijn zenuwen, of dat hij nog niet voldoende bedreven was in het valsspelen, wie weet het? In ieder geval bereikte hij geen 30 punten, doch slechts 25; op een na dus het hoogste cijfer.

De Savigny begreep dat hij deze kans moest benutten en vooraleer de stenen op te rapen, wende hij zich tot de Khan en met een geforceerde onverschilligheid stelde hij voor:

— Wat zou u denken, om alles op deze ene worp te zetten? Als ik geen 25 bereik, vertel ik U alles over mijn toverkunst, heb ik meer, dan krijg ik Igonga. Accoord?

Met de hand wiste de Khan het zweet van het gelaat, keek de burggraaf doordringend aan, zweeg een tijdje en overwoog zijn kansen. Hij kon amper geloven dat zijn tegenstander in staat zou zijn het hoogste getal te gooien, doch aarzelde nog even. Dan zij hij sluw, nadat hij zichzelf overtuigd had van zijn grote kansen:

— Ik ga accoord, onder een voorwaarde, dat indien U eveneens 25 werpt, ik toch winnaar zal worden.

Op deze wijze dacht de rover, had hij slechts een kans om te verliezen en 99 kansen om te winnen.

— In orde, zei de burggraaf vlug, die heel goed de gedachtegang van de Khan had kunnen volgen. En de beker schuddend zei hij:

— Daar gaan ze.

Kletterend rolde de dobbelstenen over de vloer, met meesterlijke hand geworpen. Twee der stenen bleven al dadelijk liggen, en..... met de 10 naar boven. De derde steen huppelde echter verder, stond een onderdeel van een seconde op 5, sloeg daarna een kwartslag om en prijkte toen eveneens met de Boedha afbeelding naar boven.

De burggraaf slaakte een zucht van verlichting. Bijna had een oneffenheid in de vloer hem een lelijke poets gebakken. De Khan van zijn kant kon zijn ogen niet geloven en staarde met een verwezen uitdrukking naar de dobbelstenen. Toen hij zich na enkele ogenblikken zijn nederlaag realiseerde, laaide een woeste haat in hem op en opspringend schreeuwde hij:

— Dat is weer Uw vervloekte toverkunst. Het moest een vijf zijn, maar U hebt de stenen bevolen nog een slag om te draaien.

Onder het uitschreeuwen van deze woorden, had hij zijn zware revolver getrokken en richtte die op de Savigny, die ongewapend was. De Burggraaf begreep dat dit het einde betekende; de moordlustige gloed in de ogen van de Khan was sprekender dan elke verklaring. Hij zag hoe de hoofdman's vinger zich om de trekker kromde en een onderdeel van een seconde sloot hij de ogen en zag hij zijn gehele leven als een flits voorbij razen.

Hij hoorde een luide knal, welke donderend weerklonk tegen de rotsen en daarna een zware plof. Verbaasd opende hij de ogen weer, keek onthutst naar het gestalte van de Khan, die levenloos, met zijn gelaat tegen de vloer was neergevallen, zijn eigen wapen nog in de hand houdend. Een drietal meters verder, triomfantelijk als een godin der wraak, bemerkte hij Igonga, die langzaam de loop van het geweer liet zakken, waarmee zij de Khan gedood had. Dan gooide zij het wapen neer, spuwde in de richting van de dode, stapte op de nog geheel onthutste burggraaf toe, knielde voor

hem neer, vatte zijn hand en murmelde:

— Heer, Igonga is Uw slavin.

De burggraaf wist niet of hij lachen zou of zich bruusk van het meisje moest afwenden. Hij kreeg echter geen gelegenheid om zijn houding nader te bepalen, want door het geluid van het schot gealarmeerd, kwamen de in het kamp teruggetrokken rovers aansnellen en schaarden zich zijwendend rondom de helden van het drama.

HOOFDSTUK V

Wat John Templar ontdekte over de „Voodoo's” en wat er met de Heilige Juwelen gebeurde.

De dood van Khan had de rovers veel minder ontroerd dan in andere omstandigheden het geval zou zijn geweest. Immers, de burggraaf was in hun ogen een Lama-dzin, een priester-tovenaar van buitengewone betekenis en de Savigny had weinig moeite om de toegesnelde mannen met enkele woorden op zijn hand te krijgen. Dat hij hierbij eveneens nog opsneed over zijn toverkunst, was iets dat geheel in de lijn lag van zijn franse aard en kan hem moeilijk ten kwade worden geduid.

De rovers, die allen zeer goed wisten dat hun vroegere leider vals speelde en meer dan eens door hem waren benadeeld, waren vervuld van eerbied en vrees voor de burggraaf, die het valsspelen van de Khan zo vlug had doorzien en door middel van zijn toverkunst de voormalige bendeleider had weten te overwinnen. In hun naïviteit zagen ze ook in de komst van Igonga, juist op het gepaste ogenblik, weer eens te meer de hand van de burggraaf, die het meisje langs een geheimzinnige, geestelijke weg van zijn opdracht op de hoogte moest hebben gebracht.

Het resultaat van de bijeenkomst was geweest, dat de Savigny met of tegen zijn zin in, het leiderschap van de bende werd opgedrongen, iets wat hij voorzichtigheidshalve niet pertinent dorst te weigeren. De rovers prezen zich gelukkig, in de vreemdeling, die ze nu als een soort halfgod begonnen te beschouwen, een leider te hebben gevonden, die hen alle rooftochten zegerijk zou weten te doen beëindigen en die hen ontzeggelijke rijkdom zou bezorgen.

Met het aanvaarden, zoniet van harte, dan toch noodgedwongen van dit eigenaardige ambt, verzekerde de burggraaf zich van de hulp en de volledige toewijding en gehoorzaamheid van een schare mannen, die Tibet, zijn bergen en wegen op hun duimpje kenden en ook regelmatig stroomtochten hielden in het Engelse gedeelte van dit gebied. De Savigny rekende erop, de mannen eerlang zonder moeite te kunnen bewegen voor een tocht over de Tibetaanse grens, zodat het hem van daaruit niet moeilijk zou zijn de beschaafde wereld te bereiken, zonder dat de rovers zich tegen deze verwijdering zouden verzetten.

Nadat Igonga, trots en gelukkig om met het feit de slavin te kunnen zijn van een groot man als de burggraaf, zich in een nabijgelegen grot had teruggetrokken, terwijl de rovers op hun beurt hun bezigheden hadden hervat, verdiepte de Savigny, zittend op een rotsblok voor de leidersgrot, zich in zijn plannen voor de toekomst. Hij vroeg zich af, of de op verkenning uitgestuurde mannen in staat zouden zijn Templar en zijn vrienden te ontdekken en zo ja, welk een gezicht de grote avonturier zou opzetten, als hij de gevangene van hem, de burggraaf zou zijn.

Hij was zozeer verzonken in zijn beschouwingen dat hij eerst verwonderd opkeek toen enkele mannen, die in volle draf waren komen aandraven, een paar meters van hem af hun paarden inhielden. Reeds door de schildwachten van de bergpas op de hoogte gesteld van de dood van de Khan en op welke wijze deze door toverkracht was verslagen geworden, groetten de verkenners hun nieuwe leider met tekenen van grote eerbied en ontzag. Eén hunner, die klaarblijkelijk de aanvoerder van het troepje was, trad nader op de Savigny toe en vertelde in korte bewoordingen het resultaat van hun tocht, en duidde de plaats aan waar de vreemdelingen en het meisje zich bevonden.

Op verzoek van de Burggraaf gaf hij verder een uitvoerige beschrijving van de feiten die zij in het „dal der eeuwige vreugde” hadden zien afspelen, nadat ze in de vervallen tempel de put en daarna de gang hadden ontdekt, waar doorheen John Templar en zijn vrienden het dal hadden bereikt. Op het ogenblik dat de grote avonturier en zijn vrienden door de „voodoo's” waren aangevallen geworden, hadden zij ijlings de wijk genomen en waren spoorslag naar hun

kamp weergekeerd.

De burggraaf luisterde met de meeste aandacht en vroeg dan enkele bijzonderheden over het „dal der eeuwige vreugde” en zijn bewoners. Met ontzag in zijn blik, bracht de aanvoerder van de troep de burggraaf geheel op de hoogte. Uit zijn relaas vernam deze, dat het dal bewoond werd door een kleine Tibetaanse stam, een soort Godsdiens-tige secte, waar de Lama's en vooral de Hoogepriester, volkomen de scepter zwaaide. De secte terroriseerde de gehele streek, een gebied dat ongeveer een derde van Frankrijk's oppervlakte besloeg en alleen de rovers hadden zich tot hiertoe aan het gezag van de Groot-Lama kunnen onttrekken.

Op de vraag van de burggraaf, wat men met „Voodoo's” bedoelde, gaf de rover de verklaring, dat deze wezens doden waren, die door de hogepriester opnieuw tot het leven gewekt en onkwetsbaar waren. Alleen een hevig vuur kon hun lichamen vernietigen, doch kogels of andere dodende middelen hadden op hen totaal geen uitwerking.

De Savigny glimlachte om dergelijke naïeve uitleggingen, doch wachtte zich wel de rovers in kennis te brengen van zijn onge-loof. Integendeel knikte hij instemmend met het hoofd en gaf bevel de gehele bende voor de grot te doen verzamelen.

Enkele minuten daarna waren allen, de schildwachten uitgezonderd, ter plaatse en gaf de burggraaf, onder diepe stilte, uiting aan zijn wens naar de tempel op te rukken en de vreemdelingen te gaan bevrijden. Hij stelde het vertrekuur vast op 6 uur van de volgende morgen, daar de tempel te ver verwijderd was en de verkenners te vermoeid om de tocht nog diezelfde avond aan te vangen. De mannen schrokken bij het horen van dit bevel en een paar stoutmoedigen traden uit de rij om hun hoofdman te bewegen van de onderneming af te zien. De „Voodoo's” zo beweerden zij, waren onsterfelijc en onkwetsbaar en de hogepriester was zo machtig en beschikte over zoveel toverkracht, dat niemand hunner levend zou weerkeren.

De burggraaf haalde echter onverschillig de schouders op en met klare diepe en wel-luidende stem begon hij over zijn eigen geheime macht te spreken. Hij zei ondermeer, dat de stem van de God Boedha tot hem gesproken en hem bevolen had, de secte, die een valse God aanbaden, te gaan uitroeien. Om nog meer kracht aan zijn woorden bij

te zetten, schakelde hij onder het spreken het kleine zak-radiotoestel in, dat hem reeds eerder goede diensten had bewezen, en de zachte melodieuze stem, die waarschijnlijk toebehoorde aan een actrice van de Comedie-Francaise, en die gedichten van Verlaine voordroeg, deed plotseling alle verzet bij de rovers ophouden. Langzaam klaarde hun gezichten op en aan het einde van de spreekbeurt van de Savigny juichten zij hun hoofdman luidruchtig toe.

Nadat alle bevelen gegeven waren voor de tocht van de volgende dag, trok iedereen zich terug en werden de vuren gedoofd. Niet lang daarna was het kamp in een diepe rust verzonken en ook de burggraaf, reeds geheel vertrouwd met zijn nieuwe maatschappelijke positie, sluimerde met een glimlach op het gelaat langzaam in.

*

Keren wij echter weer terug tot Templar en zijn vrienden, die de nacht in koortachtige spanning hadden doorgemaakt en slechts een paar uur licht geslapen hadden, dan zien we dat hun proeven bij de samenstelling van het desintoxicatie-middel na hard werken gunstig resultaat had opgeleverd. Hun eigen toestand, maar nog meer hun bezorgdheid om Ophelia, van wie ze gescheiden waren, had hun het slapen voor het merendeel belet.

Pas viel het schemerige daglicht door de getraliede vensters naar binnen, of de drie vrienden richtten zich van hun houten brits op en wierpen de reisdeken van zich af.

Templar rekende uit dat er nog ongeveer een half uur zou voorbijgaan vooraleer ze het bezoek zouden ontvangen van de Voodoo's, die hun ontbijt moesten brengen.

Met de meeste nauwkeurigheid bestudeerden de drie mannen, onder leiding van de grote avonturier de rol in die ze zouden moeten spelen. Het zou immers niet zó gemakkelijk zijn de hypnotische toestand te simuleren en dit zo volmaakt te doen dat noch de Groot-lama, noch één der priesters argwaan zouden krijgen.

De grote avonturier had intussen een tamelijk grote hoeveelheid van het desintoxicatiemiddel klaargemaakt en na het drinken van de drank der Eeuwige Vreugde, zou hij eerst zichzelf en daarna Charles en James een inspuiting toedienen; alles zou heel vlug in het werk moeten gaan, doch dit vormde geen onoverkomelijke hinderpaal.

Alles gebeurde zoals Templar het had voorzien: de Voodoo's onder leiding van

een priester brachten het ontbijt, dat uit tsampa en thee met boter bestond.

Aan de priester gaf de grote avonturier zijn verlangen te kennen opnieuw voor de hogepriester te worden gebracht. Op de vraag van de lama of hij en zijn vrienden bereid zouden zijn de drank der Eeuwige Vreugde te drinken, knikte Templar instemmend.

Hierop verwijderde de lama zich, gevolgd door de Voodoo's; niet lang daarna echter verschenen twee andere priesters, die de drie mannen opdracht gaven hen naar de hogepriester te volgen.

Na een paar gangen te hebben doorkruist bereikten ze een vertrek dat veel gelijkenis vertoonde, dit wat het interieur betrof, met een boedhistische bidkapel. Alleen was het beeld vervangen door dat van Kâli, de godin van de duisternis en het kwade.

De grote avonturier zag dat alles voor de ceremonie reeds was klaargemaakt en ook de Groot-Lama was reeds aanwezig.

Wat hem, maar vooral Charles, verwonderde en verontrustte was de afwezigheid van Ophelia; toen hij haar naam noemde en de hogepriester over haar afwezigheid polste, kreeg hij als antwoord dat het meisje voorbestemd was om tot Maagd van de Tempel te worden uitgeroepen en dus niet in het leger der Voodoo's zou worden opgenomen.

Charles was de vertwijfeling nabij en slechts de doordringende, bevelende blik van zijn vriend, kon hem weerhouden om de hogepriester naar de keel te vliegen.

De grote avonturier begreep maar al te goed de bedoelingen welke de hogepriester met Ophelia scheen voor te hebben; het meisje was inderdaad héél mooi en het was begrijpelijk dat zelfs iemand als de Groot-Lama door haar charme was getroffen geworden. Templar begreep echter ook, dat kost wat kost, de ontworpen plannen moesten uitgevoerd worden, want alleen op die wijze zouden de drie mannen in staat zijn Miss Morgan hulp te bieden. De inwijdingsplechtigheid nam niet veel tijd in beslag en zoals de grote avonturier verwacht had werden ze niet meer naar hun vorige verblijfplaats teruggebracht, maar naar de grote zaal, die als gemeenschappelijke verblijfplaats voor de Voodoo's dienst deed.

De drie mannen werden elk een krib aangewezen, welke ze met de verwezen blik, die de Voodoo's kenschetste, en zonder enig

commentaar in bezit namen.

Toen hun begeleider zich had verwijderd en de grote avonturier zich had verzekerd dat er geen gevaar voor ontdekking te vrezen was, gaf hij Charles en James een wenk om op zijn krib plaats te nemen.

Alvorens Charles gelegenheid kreeg zijn zenuwachtige onrust nopens het lot van Opheila lucht te geven, begon de grote avonturier zijn plan de campagne verder uiteen te zetten.

Een oogopslag in de zaal had hem een twintigtal Voodoo's waaronder de beide blanken, doen opmerken. Geen dezer mannen nam enige notitie van wat rondom hen gebeurde, vermits hun toestand zo was dat ze niet in staat waren tot enig initiatief en slechts de gegeven bevelen van de hogepriester opvolgden; in welke omstandigheden deze volledige onderwerping gebeurde, was iets wat Templar nog niet had achterhaald en waarover hij zich ook verder het hoofd niet brak. Ongetwijfeld had het iets te maken met de hypnotische blik van de Groot-Lama, waardoor deze totaal willoos geworden mensen langs geestelijke weg bevelen werden verstrekt.

Dat deze slachtoffers van de hogepriester niet anders dan gevangenen waren, op een of andere wijze in handen van de priesters gevallen, was niet moeilijk te begrijpen. Het zou dus zaak worden al deze Voodoo's uit hun toestand van geestelijke lethargie op te wekken, iets wat met het middel waarover Templar beschikte, en bij de drie mannen reeds zijn doeltreffendheid had bewezen, geen al te grote moeilijkheden zou opleveren.

In de eerste plaats ging de aandacht van de grote avonturier uit naar de beide blanken, die willoos op hun krib lagen uitgestrekt en net even goed dood hadden kunnen zijn.

De eerste verroerde geen vin toen de gentleman-inbreker naast zijn krib opdook, het injectiespuitje in de hand, en met een vlugge beweging de wijde mouw van de linkerarm omhoogschreef en een onderhuidse inspuiting verrichtte.

In angstige spanning wachtte Templar, zowel als zijn beide vrienden, het resultaat af. Hij wist immers niet of de dosis, welke hij zo sterk mogelijk had gemaakt om zonder levensgevaar te kunnen worden toegepast, in staat zou zijn om de, waarschijnlijk reeds jaren lang durende invloed van de drank der Eeuwige Vreugde op te heffen.

De eerste ogenblikken leek het of het middel niet de minste uitwerking had en reeds begonnen de drie vrienden te wanhopen. Doch, zie, na een tijdje richtte de Voodoo zich half overeind en zijn blik, die tot nog toe strak en uitdrukkingloos geweest was, drukte verwondering uit.

Hij stamelde eerst enkele onbegrijpelijke klanken, doch tenslotte verstond Templar een zin, die hij enkele malen herhaalde, en die tot zijn grote vreugde in de Engelse taal was.

— Waar ben ik toch? vroeg de man.

Templar legde kalmerend zijn koele hand op het hete voorhoofd van zijn patiënt en toen hij zag dat de man trachtte recht te staan zei hij:

— Blijft U maar rustig liggen, Sir. U hoeft niets te vrezen, wij doen al het mogelijke om U te redden:

Het slachtoffer van de hogepriester drukte dankbaar de hand van de grote avonturier en nadat hij enkele malen diep adem gehaald had, zei hij glimlachend:

— Dank U, dank U.....

Verder kwam hij niet, de ontroering was hem totaal meester en het duurde geruime tijd vooraleer hij in staat was te spreken. Dan zei hij:

— U zult misschien denken met iemand te doen te hebben die niet goed bij zijn verstand is, Sir, maar ik zou graag weten in welk jaartal we nu leven.

— Uw vraag klinkt helemaal niet gek, antwoordde Templar vermits U waarschijnlijk reeds lange tijd onder hypnose hebt geleefd. We leven nu in het jaar 1948.

Een blos van verbazing kleurde het gelaat van de grijsaard en hij stamelde:

— 1948? Maar..... dan ben ik reeds..... reeds vijftien jaar hier!

Dan, als werd de toestand hem voor het eerst geheel duidelijk, sprong hij recht en stelde zich aan Templar en zijn vrienden voor:

— Sir Jeffrey Livingstone!

— Livingstone! zei Templar één en al verbazing, U is toch niet?.....

— Jawel, een nakomeling van de Livingstone en eveneens ontdekkingsreiziger.

Templar en zijn vrienden stelden zich op hun beurt voor en nu was het de beurt van Sir Livingstone om verbaasd te zijn.

— U is toch niet?..... vroeg hij.

— Jawel Sir, antwoordde de grote onbekende glimlachend, wij zijn wie U denkt

en U zult wel heel veel over ons hebben gehoord en gelezen.

— Dat wel, zei de ontdekkingsreiziger, en het waren niet altijd complimenteuzen dingen! Wat mij betreft, het doet me werkelijk genoeg met U allen kennis te kunnen maken.

En hartelijk drukte de mannen elkaar de hand.

Daarna vertelde Sir Livingstone hoe hij het slachtoffer van de Groot-Lama was geworden: als pelgrim was hij, samen met zijn vriend het verboden gebied van Tibet binnengedrongen en was tot aan het Dal der Eeuwige Vreugde geraakt. Daar had hij vernomen hoe de ganse bevolking der streek door de hogepriester letterlijk werd uitgebuit en dit vooral daar de groot-lama zó machtig was dat hij zelfs doden kon opwekken, doden die echter niet anders dan de zgn. Voodoo's waren. Met zijn vriend had Livingstone zich bij de priester begeven om het geheim van de Voodoo's te achterhalen, doch zij zelf waren er het slachtoffer van geworden. Dit was vijftien jaar geleden!

Op zijn beurt deed Templar het verhaal van hemzelf en zijn vrienden en hij zette eveneens zijn plannen uiteen, die tot doel hadden Ophelia Morgan te bevrijden en te ontvluchten uit het Dal der Eeuwige Vreugde.

— We zullen nu geen verdere tijd meer verliezen, zei Templar tenslotte, en een twintig Voodoo's terug tot het leven brengen, want we zullen die wel nodig hebben om onze bewakers te overrompelen.

Het eerst spoot hij de andere blanke, die de reisgenoot van Sir Livingstone was, in. Beide mannen, die al die jaren naast elkaar hadden geleefd, zonder het te beseffen, begroette elkaar uitbundig en het was een ontroerend weerzien.

Op aanwijzingen van de ontdekkingsreiziger begon Templar met het desintoxiceren van de twintig Tibetanen en na een uur waren allen tot het bewustzijn teruggekeerd en staarden verwonderd naar hun omgeving en begrepen eerst na een poosje wat er met hen aan de hand was.

Templar richtte het woord tot hen en zette uiteen hoe die mannen sinds vele jaren het slachtoffer van de Groot-lama waren geweest en hij hen op dergelijke wijze had onschadelijk gemaakt.

De Tibetanen dachten allen ingespannen

na en na enkele tijd riepen ze allen dooreen:

— Ik weigerde de Groot-lama mijn mooiste berggeiten af te staan!

— En ik wilde mijn zoon niet afstaan!

— En ik wilde niet langer betalen!

Deze en nog vele andere waren de redenen geweest van de toestand waarin ze door de hogepriester gebracht waren. En hun klachten groeiden stilaan uit tot verwensingen en allen waren ze bereid wraak te nemen en schreeuwden dat ze de Groot-lama en zijn trawanten wilden vermoorden.

Templar voelde dat dit het ogenblik was waarop zou moeten gehandeld worden en hij begreep dat de priesters het niet zouden kunnen halen tegen de woeste, op wraak beluste Tibetanen.

In korte bewoordingen deelde de grote avonturier zijn mannen mee wat hun te doen stond en zonder langer te dralen opende hij behoedzaam de deur van het vertrek.

In de lange gang was geen enkele lama te bespeuren en de tempel was in rust en kalmte gedompeld.

De lama's bevonden zich allen op een ruime soort binnenkoer en genoten van de warme zonnestralen. Enkele lazten, andere koesterden zich in de zon en ze zouden zich wel heel wat minder gelukkig gevoeld hebben indien ze er een flauw vermoeden van hadden welke doodsbedreigingen aan hun adres geuit werden en welk lot hun te wachten stond.

Ze waren dan ook als verstijfd van angst toen ze het wilde, luid brullende troepje de binnenkoer zagen oprennen en zagen hun enig heil nog in de vlucht. Met fladderende gewaden renden ze de grote vertrekken en gangen van de tempel door, naar de geheime gang, die hen in veiligheid kon brengen.

Het was echter een nutteloze vlucht, want, nog voor ze de geheime gang hadden kunnen bereiken, werden ze ingehaald door hun slachtoffers en zonder verdere strijd gaven ze zich aan hen gevangen. Op het ogenblik van de gevangennamen van de lama's wachtte Templar nog een grote verrassing en tot zijn verwondering zag hij een troep Tibetanen de tempel binnestormen, met aan het hoofd niemand anders dan: Burggraaf Raoul de Savigny!

*

Op het ogenblik dat de Voodoo's, onder leiding van Templar en zijn vrienden slaags raakten met verschillende priesters en hun

gevolg, wachtte de groot-lama het einde van de strijd niet af.

De hogepriester begreep heel duidelijk dat de Voodoo's, nu ze tot het normale leven waren opgewekt, met een verschrikkelijke haat tegen hun onderdrukkers zouden optreden en vechten tot het uiterste terwijl de priesters en hun gevolg weinig besef hadden van gewapende weerstand.

De groot-lama zag dan nog slechts één middel om zich te wreken op Templar en diens vrienden en wel door middel van het meisje, dat in een nabijgelegen vertrek was opgesloten en door de oproerlingen nog niet was bereikt geworden.

Zonder nog te dralen verzamelde de hogepriester zijn waardevolste bezit: een massa goud en edelgesteenten van onschatbare waarde en het resultaat van jarenlange onderdrukking van de gehele streek.

Alles bijeen, vormde het een tamelijk zwaar pak, doch de groot-lama was een zeer krachtig man, gestaald door een leven in open lucht en tilde het met niet al te veel moeite.

Zich vervolgens naar het verblijf van Ophelia begevend, was het werk van enkele ogenblikken. Het meisje, op het smalle veldbed gezeten, schrok op bij het binnentreden van de hogepriester en vooraleer ze op tegenweer bedacht kon zijn had de man haar vastgegrepen en bond haar de handen bijeen. Onder doodsbedreigingen, die, naar Ophelia duidelijk aan de gelaatsuitdrukking van de hogepriester kon bemerken, bittere ernst waren, verplichtte de groot-lama het meisje hem te volgen.

Ophelia begreep, vooral daar ze de bagage zag van haar belager, dat er zeer ernstige dingen moesten gebeurd zijn en waarbij ongetwijfeld haar vrienden de oorzaak van waren. Ze was er tevens van overtuigd dat tegenstribbelen op het ogenblik een wisse dood betekende, terwijl langs de andere kant de hulp van Templar Charles en James nog slechts een kwestie van tijd kon zijn. Daarom schikte ze zich in haar lot en volgde de groot-lama.

Langs een korte gang, afgesloten door een geheime deur, die de hogepriester opende door op een klein, bijna onzichtbaar uitsteeksel te drukken, kwamen beiden in een soort smalle kloof, die een kronkelende vorm had en langzaam steeg.

Het meisje begreep dat deze weg, die met zware hobbelige keien was bezaaid,

niet anders kon zijn dan de bedding van een uitgedroogde berggrivier. Half-struikelend volgde het meisje de man, die haar met een om haar gebonden handen bevestigd koord, in een vlug tempo meesleepte. De vaart vertraagde slechts, toen de hogepriester de bedding verliet en langs een smalle richel, niet meer dan twintig centimeter breed, zijn vlucht voortzette. Naar beneden kijkend, zag het meisje de begane, rotsachtige bodem op ongeveer vijftig meter diepte! Even huiverde ze, doch dan flitste het door haar brein, dat haar hier een kans geboden werd. Weliswaar was de stoutmoedige onderneming ook voor haar niet zonder gevaar, doch gestaald in de school van de grote avonturier, zette ze zich over elke aarzeling heen.

Er bleven ongeveer nog een vijftiental meters richel vooraleer de vaste grond zou worden bereikt en plots, al haar kracht verzamelend, hield Ophelia haar stappen in en zette zich schrap.

En nu speelde alles zich in enkele seconden af: de hogepriester, door de plotselinge ruk aan het wankelen gebracht, was verplicht het koord los te laten waarmede hij het meisje achter zich aan sleepte.

Ongetwijfeld zou het hem gelukt zijn z'n evenwicht te herwinnen, doch de zware zak met zijn bezittingen, die hij krampachtig omklemde, belette hem zulks. Een ogenblik nog tastte hij met zijn vrije hand in het ijle, maakte een kwart draai om zijn as en plofte dan, onder het uiten van een rauwe kreet, in de diepte.

Bleek en duizelig, en zich met moeite staande houdend, had Ophelia het bliksem-snelle drama gevolgd en ontzet wendde ze zich af en liep zo vlug mogelijk naar de smalle kloof terug.

Eenmaal uit de buurt van de gevaarlijke richel, liet ze zich op de rotsachtige bodem neerzinken en door de dood van de hogepriester ten einde kracht, verzonk ze in een korte bewusteloosheid, waaruit ze enkele minuten later ontwaakte en verbaasd en verrukt in het gelaat van Charles blikte, terwijl de jonge man haar het gezicht met ijskoud water bette! Toen het meisje om zich heen keek, bemerkte ze het glimlachende gelaat van Templar die haar geruststellend toeknikte, daarnaast James die beminlijk grijnsde door zijn gezwollen lippen heen en blijkbaar ernstig aan 't bakkeleien was geweest; tot haar grote verbazing be-

merkte ze ook de burggraaf, omringd door enkele woestuitziende Tibetanen en die een hoofse buiging in haar richting maakten.

Een vlugge, wederzijdse uiteenzetting volgde; Ophelia vertelde haar avontuur met de grootlama en diens vreselijke dood, terwijl Charles haar van hun gevecht met de lama's inlichtte en de wijze waarop de grote avonturier er in geslaagd was de z.g. Voodoo's, tot bondgenoten te maken.

Na het beëindigen van de strijd en het opbergen van de gevangenen, waaraan de mannen van de burggraaf een handje hadden toegestoken, was men op zoek gegaan naar de groot-lama en Ophelia. Daar geen van beiden in de gebouwen te vinden was en in het vertrek van de hogepriester alles op een overijlde vlucht wees, hadden Templar en zijn vrienden onmiddellijk de gehele toedracht der zaak begrepen.

Onder bedreiging van helse foltering, had één der gevangen priesters de geheime deur voor hen geopend en op die wijze hadden de achtervolgers het meisje bewusteloos aangetroffen.

Inmiddels had het groepje het dal der Eeuwige Vreugde bereikt en volgde een korte uiteenzetting tussen de grote avonturier en de burggraaf. Templar weigerde rekening te houden met de beweegredenen die de Savigny misschien ertoe hadden aangezet, hem en zijn vrienden ter hulp te snellen. Het feit dat de burggraaf was gekomen om hen te verlossen, was voor hem reeds genoeg om afstand te doen van de juwelen welke de burggraaf te Lhasza had bemachtigd.

Trouwens, het bezit van de te pletter gevallen hogepriester stelde de grote avonturier ruimschoots schadeloos en alle Voodoo's die hadden meegeholpen bij het verslaan der lama's en hun aanhangers, werden door de grote avonturier, uit de schatten van de dode groot-lama, rijkelijk be-

deeld. Livingstone en diens gezelschap weigerden meer te aanvaardden dan ze voor hun tocht naar de beschaafde wereld nodig dachten te hebben en een paar uur later werd afscheid genomen.

De burggraaf belaste er zich mee de twee blanken naar het Engelse gebied van Tibet over te brengen en daar de gevangenen uit te leveren, die door de Engelse instanties zouden moeten worden berecht worden, vermits ze zich aan de vrijheid van onderdanen van het Britse rijk hadden vergrepen. De Savigny koos die weg, omdat hij dan zonder al te veel moeite zijn manschappen in de steek zou kunnen laten, iets wat zeer bezwaarlijk zou gegaan zijn, wanneer hij samen met Templar had willen vertrekken. De inlanders, die zoveel jaren Voodoo's waren geweest, haakten er naar, naar hun haardsteden weer te keren en begaven zich vlug op weg, na hun redder, de grote avonturier, met eindeloze dankwoorden te hebben overladen.

Templar, Ophelia, Charles en James op hun beurt, hielden nog een tijdje de burggraaf en zijn mannen, alsmede beide ontdekkingsreizigers gezelschap, tot ze ongeveer op een paar uur afstand gekomen waren van het dorp, waar zich de trouwe Hurricane bevond.

Het afscheid was eenvoudig: een krachtige handdruk werd door de mannen gewisseld, een handkus viel Ophelia ten deel en het gezelschap splitste zich en beide groepjes, na een tijdje elkaar te hebben toegewuifd, verloren elkaar uit het oog.

Bij hun aankomst in het dorp, maakten Templar en James de Hurricane in vlug tempo startklaar, de ngasa-priester werd met een prachtig geschenk beloond en vlug als een wervelwind verhieft de machine zich van de aardbodem, de vier vrienden naar nieuwe avonturen voerend.

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt nr. 21

De schatten der zeerovers

Uitgave van UITGEVERIJ «JEDES» — AMSTERDAM, Rokin 174 — Telefoon 32540. Nadruk verboden. Alle rechten voorbehouden — Iedere 14 dagen verschijnt een compleet nieuw verhaal. — Voor regelmatige toezending en abonnementen wende men zich tot bovenstaand adres.

Voor België: UITGEVERIJ «LIBRIS», Lange Beeldekenstraat 26 — Antwerpen.

Zojuist verschenen

UPTON SINCLAIR

De **STAD** *in de* **BERGEN**

400 pag. houtvrij papier

5.90

135.- frank

luxe half linnen band

Een nieuwe roman van een oude bekende! Upton Sinclair geeft ons in dit boek nog meer als wij van hem reeds kunnen verwachten. Jed Rusher, de hoofdfiguur uit dit boek, is een pientere jongen, afkomstig uit een dronkemansgezin. Door middel van een studiebeurs komt hij in betere kringen te verkeren, en leert hoe men daar door intriges en corruptie door het leven gaat. Hij denkt, leert en onthoudt, en trekt later zijn profijt hiervan, en wordt een „man”, die bewondering afdwingt door zijn scherpzinnigheid.

Verkrijgbaar bij elke goede boekhandel

UITGEVERSMIJ. »DE TOORTS«

ANTWERPEN

Ant. van Dijkstraat 36

AMSTERDAM

van Walbeekstraat 78